

FERI } I-V |
DE VICLEANA
PECETLUIRE

culegere de scrieri
întocmită de către
ieroschim. Dorotei Melinte

Coperta I

Icoană reprezentînd înmulțirea celor cinci pîini și doi pești de către Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, spre încredințarea și întărirea ortodocșilor creștini privitor la purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de Trupul Bisericii celei vii.

www.mirem.ro

Edited by Father Dorotei Melinte

© *Spoudon Publishing*
Thessalonika - Greece
2004

Printed in Romania
A5/40 pg / 5000 ex.

CUPRINS

- X **Cuvânt spre lăuntrică întărire.**
Ieroschimonahul Dorotei Melinte
- X **Despre vedenii, duhuri și minuni.**
Sfântul Ignatie Briancianinov
- X **Ortodoxia și religia viitorului**
Cuviosul Serafim Rose
- X **Cuvânt la sfârșitul lumii.**
Sfântul Efrem Sirul
- X **Despre pecetluire.**
Cuviosul Paisie Aghioritul
- X **Legalizarea crucii monahale -
legitimații pentru rai.**
Pustnicul Ghimnazie Moldoveanul
- X **Proorocii despre sfârșit.**
Avva Pamvo
- X **Într-adevăr, ne temem!**
Ieromonahul Hristodul Aghioritul
- X **Despre înmulțirea fărădelegii.**
Sfântul Nil Athonitul

CUVÂNT SPRE L|UNTRIC| NT|RIRE

Ieroschimonahul Dorotei Melinte

În *Patericul egiptean*, scrie că Sfinții Părinți ai Schitului au profețit despre neamul cel de pe urmă. „A întrebat unul: Ce lucrăm noi? Și, răspunzînd, unul dintre dînșii, Marele Avvă Ishirion a zis: Noi am lucrat poruncile lui Dumnezeu. Și iarăși, întrebînd, a zis: Cei de după noi ce vor face oare? Și a zis: Vor face numai pe jumătate din cît am lucrat noi. Dar cei de după dînșii ce vor face? Și a zis: Neamul acela nu va putea face nimic, ci le va veni ispită, și cei care se vor afla încercați în vremea aceea vor fi mai mari decît noi și decît părinții noștri se vor afla. Ce ispită înfricoșătoare va fi oare, să se arate lămurii cu toate că nu vor avea nici o lucrare și vor fi mai mari decît pustnicii cei mai minunați?”

Noi, ca urmași ai lui Adam cel căzut suntem puși să alegem din nou, de data aceasta ca ultima șansă de mîntuire și totodată ca ultima ispită: robie sau luptă? În vremea Antihristului locul idolilor va fi luat de stăpînire, care va cere supunere, îngăduință, toleranță în schimbul unui trai tihnit și fără griji, iar cei ce vor respecta legile societății civile,

chiar dacă aparent nu vor aduce vreo atingere Ortodoxiei, vor fi considerați părtași acestei stăpîniri. Tuturor li se vor acorda drepturi egale, toate sectele și "bisericețele" în ecumenism vor avea deplina libertate, dar dreptul la slujire vor avea doar cultele ce vor respecta "noua ordine și disciplină" a statului. Adevărații credincioși din împărăția Antihristului vor viețui în singurătate, departe de lume. Martirii cei de pe urmă vor fi acuzați de răzvrătire împotriva umanității de către orînduirea "democratică" de atunci.

Ispita neamului celui de pe urmă a și sosit mai grozav acum, - scrie Sfîntul Ioan Iacob Hozevitul (1913 – 1960) - cu apropierea venirii lui Antihrist, încît amenință să-i piardă și pe cei aleși. Și nu-i atît de primejdioasă ispita care vine de la vrăjmașii lui Dumnezeu, de la ateii, de la cei cu grija numai la cele pămîntești sau de la cei destrăbălați care nu pot ușor să vatăme pe Creștini. Pericolul vine de la frații cei mincinoși, care sînt dușmani ascunși, cu atît mai primejdioși, cu cît cred că sînt frați curați. Predică și ei Ortodoxia, dar oarecum schimbată și prefăcută după placul lumii acesteia și a stăpînitorului acestei lumi. Predica lor e ca o hrană care a început să se strice și, în loc să hrănească, otrăvește pe cei care o mănîncă. Ei aduc tulburare în rîndurile Creștinilor. Aceștia sînt ispita cea mare a neamului celui de pe urmă. Despre ei a profețit Domnul că vor fi în veacul cel de apoi: „Mulți vor veni întru numele Meu și pe mulți vor înșela” (Matei 24:5). Vorbesc și frații mincinoși de sfînta și prea-dulcea Ortodoxie, de dragoste, de curăție, pentru fapta bună, de smerenie și de virtute, și ajută obștile creștinești. Cît e de greu pentru ortodocșii cei curați și simpli să înțeleagă pe cine au înaintea lor! Cît e de ușor să fie atrași de ideile lor cele „filosofice” și să îi creadă. Dacă răscolește cineva adînc în sufletele acestor oameni, va găsi nu dragostea cea fierbinte pentru Dumnezeu, ci închinarea unui idol care se numește „om”.

„Cursele, amăgirile și viclenele meșteșugiri ale vrăjmașului trebuie băgate de seamă cu luare aminte spre toate părțile”, spune Preacuviosul Macarie cel Mare, „căci precum Duhul Sfînt prin Pavel tuturor toate s-a făcut, ca pe toți să îi dobîndească (I Corinteni 9,22), așa și duhul cel viclean se străduiește prin răutate să fie tuturor toate, ca pe toți să îi

tragă la pierzare”¹. Și Apostolul Petru (II Petru 2,1-4) continuă profetic: *"Dar au fost în popor și prooroci mincinoși, după cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare și, tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a răscumpărat, își vor aduce lor grabnică*

pieire;

Și mulți se vor lua după învățăturile lor rătăcite și, din pricina lor, calea adevărului va fi hulită; Și din poftă de avere și cu cuvinte amăgitoare, ei vă vor momi pe voi. Dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește și pierzarea lor nu dormitează. Căci dacă Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci, legându-i cu legăturile întunericului în iad, i-a dat să fie păziți spre judecată."

Toate cuvintele Sfinților Părinți cuprinse aici vor scoate la iveală înșelarea folosită de draci prin folosirea de cele bune în rele pricini, răstălmăcirea poruncilor și schimbarea timpurilor rânduite, punerea înțelegerii omenești mai presus de înțelepciunea dumnezeiască. Cu alte cuvinte, conștiința noastră va fi pervertită în momentul păcatului și transformată în cunoaștere.

De multe ori înșeală răutatea, prefăcându-se în chipul faptei bune. După cum a spus și Sfântul Dorotei: „Nici o răutate și nici unul dintre eresuri, nici însuși diavolul nu poate să înșele pe cineva, numai dacă se preface în chipul faptei bune. După cum și Sfântul Apostol zice că însuși diavolul se închipuie un Înger luminat. Neghină numește Sfântul Vasile cel Mare pe ereticii care strică învățăturile Domnului și amestecându-se ei cu trupul cel sănătos al Bisericii ca, fiind neobservați, să facă vătămare”.²

Purcedem așadar la grăirea despre vremurile ce ne șad dinainte, rugându-i pe sfinții înainte-văzători să ne împărtășească și nouă din ale lor descoperiri dumnezeiești de care s-au învrednicit încă de aici, de pe pământ.

Oare de ce li s-au dat sfinților a grăi despre aceste lucruri? Pentru a înfricoșa sau pentru a îndrepta? Pentru suflet amândouă sunt ziditoare, de vreme ce dragostea lui Dumnezeu cheamă la viața întru Împărăție deopotrivă pe cei ce se tem de iad ca și pe cei ce iubesc raiul. Dar

¹ Cuvântul 7, cap. 7.

² Sfântul Chiril Patriarhul Ierusalimului, *Catehismul*, pg. 121.

lumea nu mai vrea să audă de moarte, de calamități și războaie, lumea vrea să fie "bine", să fie "pace". Și nu le vor avea fără întoarcerea lor la Hristos Împăratul păcii și Dătătorul a tot binele. Ceea ce lumea cheamă astăzi pace, iubire, libertate, sunt de fapt vorbele golite de Duh cu care a fost îndobitocită, palavre și măști ce spoiesc întunericul cel dinlăuntru și dinafara omului apostat. Omenirea s-a săturat de jugul lui Hristos, și a ales despoți s-o muncească la ridicarea de palate și să-i apere în lupte. *"Vor numi răul bine și binele rău, își vor alege învățători după patimile lor"*. Lumii i s-a făcut lehamite de Cruce, și vrea acum "reînnoirea vieții". Și Satan a dat din belșug fiecărui timp reînnoirea sa, "emancipând" trecutul "secol al luminilor", prin abolirea credinței și declararea morții lui Dumnezeu. Iar pentru noul veac ne pregătește o nouă împărăție.

Atunci când Satan a căzut din ceruri, a jurat război lui Dumnezeu prin prigonirea făpturilor Sale. Vrajmașul a râvnit să-și facă aici pe pământ o împărăție de robi ce să-i aducă slavă, un regat ce să-l arunce cu putere în iad. Și pentru a împlini acestea, așa lucrează de perfid șarpele, că aduce răul la închipuirea binelui și păcatul la înfățișarea virtuții. Vrajmașul neputând crea, imită, face lucrurile să pară ceea ce nu sunt. La începuturi a voit a ridica din Babilon o biserică, dar mai pe urmă când vremurile trebuiau pregătite pentru venirea Fiului Întunericului, diavolul se ostenește a face din Biserică un babilon.

"Mai înainte, ereticii își mărturiseau rătăcirea lor pe față" - spune Sfântul Chiril al Ierusalimului (313-386) - "acum însă este plină Biserica de eretici ascunși. Oamenii s-au lepădat de adevăr, și neadevărul le încântă urechile. Se grăiește ceva care desfată urechile? Toți oamenii ascultă cu plăcere. Se grăiește ceva folositor sufletului? Toți se îndepărtează. Cei mai mulți oameni s-au lepădat de învățăturile cele drepte, este ales răul mai mult decât binele." Aceasta este deci lepădarea de credință după evanghelicele cuvinte: *Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl*

său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Și dușmanii omului (vor fi) casnicii lui. Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Cine ține la sufletul lui îl va pierde, iar cine-și pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi. Cine vă primește pe voi pe Mine Mă primește, și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Cine primește prooroc în nume de prooroc plată de prooroc va lua, și cine primește pe un drept în nume de drept răsplata dreptului va lua. Și cel ce va da de băut unuia dintre aceștia mici numai un pahar cu apă rece, în nume de ucenic, adevărat grăiesc vouă: nu va pierde plata sa. (Matei 10,32-42)

Sfântul Ioan Maximovici (1896-1966) vorbind despre veacul nostru spune: "El [Antihristul] va crea condiții de viață Bisericii, îi va îngădui să slujească, va promite că va construi biserici splendide, cu condiția recunoașterii lui ca ființă supremă și ca lumea să i se închine. Va avea o ură personală față de Hristos. Va trăi din această ură și se va bucura de lepădarea oamenilor de Hristos și de Biserică. Va fi o apostazie generală și, pe deasupra, mulți episcopi vor trăda credința, iar ca justificare vor arăta spre starea strălucită a Bisericii.

Căutarea compromisului va fi atitudinea caracteristică a oamenilor. Fermitatea mărturisirii va dispărea. Oamenii vor căuta cu asiduitate să-și motiveze căderea, iar răul, ca o moleșeală malignă, va susține această stare generală. Oamenii vor avea obișnuința lepădării de dreptate, a dulceții compromisului și a păcatului. Antihrist va îngădui oamenilor totul, numai ca ei „căzînd în fața lui, să i se închine”.

Adevărul din Cartea Apocalipsei este că venirea Domnului Iisus Hristos la sfârșitul lumii va bucura turma cea mică și va înfricoșa pe necredincioși. Această venire a fost vestită prin gurile proorocești, dar tot de atâtea ori ignorată de cei a căror viață era departe de viețuirea întru Hristos, de cei care speră să mai aibă timp pentru a se desfăta de bogățiile acestei lumi, agonisite cu preț de suflet. Cum altfel ar putea creștinii ortodocși care alcătuiesc Trupul Bisericii, să nu dorească revederea cea în chip desăvârșit a Aceluia cu care s-au cuminecat în tot

răstimpul vieții? Cum ar putea sufletele ocărate și prigonite de lumea aceasta, să nu-și dorească cununia cu Mirele cel Ceresc?

Fără-ndoială, pentru ca cele de mai sus să se împlinescă, trebuie ca social, politic, economic lumea să fie adusă în stadiul “zero”, adică infrastructura mondială fie de așa natură încât totul să poată fi condus de pe un singur tron. Aceasta înseamnă desființarea granițelor, adormirea conștiinței de neam și țară, amestecarea tradițiilor, uniformizarea financiară, și unirea religioasă. O unitate în diversitate, un sistem de integrare a tuturor în toate despre care Cartea Apocalipsei spune: ***"Și-i silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte, încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase."*** Când va fi un singur stat, o singură monedă și o singură credință, atunci va veni Antihristul.

DESPRE VEDENII DUHURI ȘI MINUNI

Sfântul Ignatie Briancianinov

Căderea este ascunsă în toate chipurile biruinței; dorința de a plăcea oamenilor, fățărnicia, slava deșartă sunt ascunse sub toate chipurile virtuții. Amăgirea, întunecata înșelare, poartă chip duhovnicesc, ceresc. Dragostea sufletească, adesea pătimașă, se ascunde sub chipul iubirii sfinte; desfătarea mincinoasă, închipuită, se dă drept desfătare duhovnicească. Stăpânitorul lumii acesteia se străduiește prin toate mijloacele să-l țină pe om închis în firea căzută: și aceasta este de ajuns, fără să fie nevoie de păcate grosolane, pentru a-l face pe om străin de Dumnezeu. Păcatele grosolane sunt înlocuite cu deplină izbândă, precum pe bună dreptate socotește vânătorul, de trufașa părere de sine a creștinului care se mulțumește cu virtuțile firii căzute și se dă pe mâna amăgirii de sine, înstrăinându-se prin aceasta de Hristos.

Ce este cugetarea trupească? Este un fel de a gândi cu privire la Dumnezeu și la tot ce este duhovnicesc luat de om din starea lui de cădere, iar nu din Cuvântul lui Dumnezeu. Însușirea vrăjmașiei față de Dumnezeu și a împotrivirii față de Dumnezeu, însușire de care este molipsită și prea plină cugetarea trupească, se vedește cu deosebită limpezime din cererea către Dumnezeu-Omul de a face minuni după socotința înțelegerii (rațiunii) cu nume mincinos, cerere însoțită de

neluare-aminte la minunile, de lepădare și osândire a minunilor pe care le-a săvârșit Dumnezeu-Omul potrivit bunății Sale cele negrăite. El le-a săvârșit fiind puterea lui Dumnezeu și Înțelepciunea lui Dumnezeu (I Corinteni I, 24).

Înfricoșătoare nenorocire este lipsa din om a adevăratei cunoașteri de Dumnezeu: ea primește lucrurile diavolului drept lucruri ale lui Dumnezeu. Înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos, când creștinismul, cunoașterea duhovnicească și dreapta socotință se vor împuțina cum nu se poate mai mult între oameni, se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși (Matei XXIV, 24). Mai ales Antihrist însuși va izvorî minuni cu îmbelșugare, uimind și satisfăcând prin ele cugetarea trupească și neștiința: el le va da semnul din cer pe care acestea îl așteaptă și de care însetează. Venirea lui, grăiește Sfântul Apostol Pavel, se va săvârși prin lucrarea satanei, însoțită de tot felul de puteri și de semne și de minuni ale minciunii și întru toată amăgirea nedreptății întru cei pieritori: pentru că dragostea adevărului n-au primit, ca să se mântuiască (II Tesaloniceni II, 6, 10). Neștiința și cugetarea trupească, văzând acele minuni, nu vor sta câtuși de puțin să chibzuiască: le vor primi fără întârziere, potrivit înrudirii duhului propriu cu duhul acelor minuni, potrivit orbirii lor, vor socoti și mărturisi lucrarea satanei drept lucrare cât se poate de mare a puterii lui Dumnezeu. Antihrist va fi primit foarte grabnic, fără chibzuință³. Oamenii nu vor pricepe că minunile lui nu au nici un scop bun, rațional, nici un înțeles bine hotărnicit, că ele sunt străine de adevăr, sunt preapline de minciună, că sunt o comedie monstruoasă, atotrăutăcioasă, fără noimă, care se străduiește să uluiască, să-i aducă pe oameni într-o stare de nedumerire și uitare de sine, să-i amăgească, să-i înșele, să-i atragă fermecându-i prin efecte fastuoase, deșarte, prostești.

Nu e ciudat faptul că minunile lui Antihrist vor fi primite fără împotrivire și cu entuziasm de către cei apostaziați de la creștinism, de către vrăjmașii adevărului, vrăjmașii lui Dumnezeu: aceștia s-au pregătit pe sine pentru primirea pe față, cu lucrul, a trimisului și uneltei

³ Preacuviosul Efreem Sirul, Cuvânt despre Antihrist.

satanei, a învățaturii lui, a tuturor lucrărilor lui, după ce au intrat dinainte în împărtășire după duh cu satana. Este vrednic de adâncă luare-aminte și tânguire faptul că minunile și lucrările lui Antihrist vor pune în încurcătură pe înșiși aleșii lui Dumnezeu. Pricina puternicei înrâuriri a lui Antihrist asupra oamenilor va sta în viclenia și fățărnicia lui satanică, prin care va ascunde cu iscusință cea mai cumplită răutate, în neînfrânata și nerușinata lui obrăznicie, în prea îmbelșugata împreună-lucrare cu el a duhurilor căzute; în fine, în puțința de a face minuni, deși mincinoase, însă uluitoare. Închipuirea omenească este neputincioasă a-i zugrăvi un răufăcător cum va fi Antihrist; nu este propriu inimii omenești, fie ea și stricată (pervertită), să creadă că răul poate atinge acea treaptă pe care o va atinge în Antihrist. El va trâmbița despre sine precum au trâmbițat înainte-mergătorii și icoanele sale, se va numi pe sine propovăduitor și restaurator al adevăratei cunoașteri de Dumnezeu: cei care nu înțeleg creștinismul vor vedea în el reprezentantul și apărătorul religiei, se vor uni cu el. El va trâmbița despre sine că este și se va numi pe sine Mesia cel făgăduit: ieșind întru întâmpinarea lui, fiii cugetării trupești vor striga osanale; văzându-i slava, puterea, capacitățile geniale, dezvoltarea cât se poate de cuprinzătoare după stihiiile lumii, îl vor proclama Dumnezeu, se vor face ajutoare ale lui⁴. Antihrist se va arăta blând, milostiv, plin de dragoste, împlinitor a toată virtutea: îl vor socoti astfel și i se vor închina pe temeiul preînaltei sale virtuți cei ce socot că dreptatea omului este dreptatea căzută și nu s-au lepădat de aceasta pentru Evanghelie⁵. Antihrist va îmbia omenirea cu realizarea celei mai înalte bunăstări și prosperități pământești, va îmbia cu cinstire, bogăție, măreție, înlesniri (comodități) și plăceri trupești: căutătorii de cele pământești îl vor primi pe Antihrist, îl vor numi stăpân al lor⁶. Antihrist va înfățișa omenirii, asemenea meșteșugitelor reprezentații de teatru, o priveștițe de minuni cu neputință de explicat de către știința vremii; el va înfricoșa prin caracterul înspăimântător și neobișnuit al minunilor sale, va satisface prin ele curiozitatea nechibzuită și neștiința grosolană, va satisface

⁴ Idem.

⁵ Preacuviosul Macarie cel Mare, Omilia XXXI, cap. 4

⁶ Tâlcuirea Sfântului Teofilact al Orhidei la Evanghelia după Ioan – V, 43

slava deșartă, va satisface superstiția, va descumpăni știința omenească: toți oamenii ce se călăuzesc după lumina firii lor căzute, ce s-au înstrăinat de călăuzirea după lumina lui Dumnezeu, vor fi atrași sub stăpânirea amăgitorului (Apocalipsa XIII, 8). Semnele lui Antihrist se vor arăta cu precădere în văzduh⁷: acolo domnește cu precădere satana (Efeseni II, 2; VI, 12). Semnele vor lucra mai ales asupra văzului, vrăjindu-l și înșelându-l⁸. Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu, văzând duhovnicește, întru descoperire, întâmplările care trebuie să premeargă sfârșitului lumii, spune că Antihrist va săvârși lucruri mari, ca și foc să facă se pogoare din cer pe pământ înaintea oamenilor (Apocalipsa XIII, 13). Acest semn este arătat de Scriptură ca cel mai înalt dintre semnele lui Antihrist, și locul acestui semn va fi văzduhul: el va alcătui o privesite minunată și înfricoșătoare. Semnele lui Antihrist vor completa lucrările purtării lui viclean meșteșugite: ele vor vâna spre urmarea lui pe cei mai mulți dintre oameni. Potrivnicii lui Antihrist vor fi socotiți făcători de tulburare, vrăjmași ai binelui obștesc și ai rânduiei sociale, vor fi supuși prigoanei pe față și într-ascuns, vor fi supuși la cazne și pedepse. Duhurile viclene, răspândite prin lume, vor stârni în oameni o părere de obște cât se poate de înaltă despre Antihrist, un entuziasm general, o atracție de nebiruit către el⁹. În multe trăsături a zugrăvit scriptura greutatea celei din urmă prigoane asupra creștinismului și încrâncenarea prigonitorului. Drept trăsătură hotărâtoare și definitorie slujește numele care este dat de către Scriptură acestui om cumplit: el este numit fiară (Apocalipsa XIII, 1), așa cum îngerul căzut este numit șarpe (Facere III, 1; Apocalipsa XII, 3). Amândouă numirile zugrăvesc fără greș caracterul ambilor vrăjmași ai lui Dumnezeu. Unul lucrează în chip mai ascuns, celălalt mai pe față; și fiara aceasta are asemănare cu toate fiarele (Apocalipsa XIII, 2 – și fiara pe care am văzut-o era asemenea pardosului, și picioarele ei ca și

⁷ Preacuviosul Efreim Sirul, Cuvânt despre Antihrist.

⁸ „A căuta spre cer (nevoitorul rugăciunii) foarte rar se cuvine, de frica duhurilor viclene, care sunt în văzduh, drept care se și numesc duhuri ale văzduhului, care pricinuesc multe și felurite înșelări în văzduh”. Simeon Noul Teolog. Dobrotoliubie, tom I. Despre cel de-al treilea fel al luării-aminte.

⁹ Preacuviosul Efreim Sirul, Cuvânt despre Antihrist.

ale ursului, și gura ei ca gura leului). Pentru sfinții lui Dumnezeu va veni o încercare cumplită: viclenia, fățarnicia, minunile prigonitorului se vor sili să-i amăgească și să-i înșele; prigoanele și strâmtorările rafinate, calculate și disimulate cu o vicleană inventivitate, puterea nelimitată a prigonitorului îi vor pune într-o situație cât se poate de grea; micul lor număr va părea nimicnic în fața întregii omeniri, și pe seama părerii lor se va pune o deosebită neputință; disprețul obștesc, ura obștească, clevetirea, prigoana, moartea silnică vor deveni soarta lor. Numai printr-o osebă împreună-lucrare a harului Dumnezeiesc, sub călăuzirea lui, aleșii lui Dumnezeu se vor putea împotrivi vrăjmașului lui Dumnezeu, vor putea mărturisi înaintea lui și a tuturor oamenilor pe Domnul Iisus.

Minunile lui Hristos au fost palpabile; ele au fost învederate și pentru cei mai simpli oameni; nimic în ele nu era enigmatic; oricine putea să le cerceteze lesne; pentru îndoiala și nedumerirea: „Minune a fost asta, sau doar părere de minune ?” nu era loc. Morții înviau, bolile cu neputință de vindecat prin mijloace omenești se tămăduiau, leproșii se curăteau, cei orbi din naștere dobândeau vedere, mușii începeau să vorbească; hrana se înmulțea într-o clipită pentru cei ce aveau trebuință de ea; valurile mării și vânturile se linișteau în fața unui cuvânt de poruncă, și erau izbăviți de moarte cei pe care furtuna îi amenința cu moartea; mrejele pescarilor celor ce se osteniseră în zadar vreme îndelungată cu prinsul peștilor se umpleau dintr-o dată de pești, care ascultau de glasul cel întru tăcere al Domnului lor. Minunile Dumnezeu-Omului aveau o mulțime de martori, dintre care cea mai mare parte fie că Îi erau vrăjmași, fie nu Îl băgau în seamă, fie căutau de la El doar ajutor trupesc. Minunile erau de netăgăduit. Nici cei mai înrăiți vrăjmași ai Domnului nu le tăgăduiau, ci doar se străduiau să le nimicească prin răstălmăcirile lor cele hulitoare și prin toate celelalte mijloace insuflate de viclenia și răutatea lor (Matei X11, 24; Ioan IX, 24). În minunile Domnului nu era nici un pic de deșertăciune, nici un pic de teatralitate; nici o minune nu a fost făcută de ochii lumii; toate minunile erau acoperite cu acoperământul smereniei Dumnezeiești. Ele alcătuiesc un șir de binefaceri față de omenirea suferindă. Totodată, ele au vădit în chip cu totul îndestulător stăpânirea Făcătorului asupra făp-

turii materiale și asupra duhurilor zidite, au arătat și dovedit vrednicia lui Dumnezeu, Care a luat asupra Sa omenitatea, Care S-a arătat om între oameni.

Semnele de la Dumnezeu au fost date spre a împreună lucra cu cuvântul lui Dumnezeu. Semnele mărturiseau despre puterea și însemnătatea cuvântului (Luca IV, 36). Lucrătorul esențial era cuvântul. Nu e nevoie de semne acolo unde e primit cuvântul, fiindcă acolo este înțeleasă valoarea cuvântului. Semnele sunt un pogorământ față de neputința omenească.

Dumnezeu-Omul i-a fericit pe cei ce nu au văzut semne și au crezut (Ioan XX, 29). El și-a arătat compătimirea față de cei care, nemulțumindu-se cu cuvântul, aveau nevoie de minuni. De nu veți vedea semne și minuni, nu veți crede (Ioan IV, 48), i-a spus el fruntașului din Capernaum. Întocmai! Vrednici de compătimire sunt cei ce părăsesc cuvântul, căutând încredințare de la minuni. Această căutare a lor dă în vileag o deosebită precumpănire a cugetării trupești, o neștiință grosolană, o viețuire adusă jertfă stricăciunii și păcatului, lipsa îndeletnicirii cu deprinderea legii lui Dumnezeu și cu virtuțile cele iubite de Dumnezeu, lipsa din suflet a capacității de împreună-simțire cu Sfântul Duh, de simțire a prezenței și a lucrării Lui în cuvânt. Semnele erau îndeobște menite convingerii și aducerii la credință a oamenilor robiși simțurilor, prinși de grijile lumii. Cei cufundați în grijile lumești, ținuiți pururea cu sufletul de pământ și de lucrurile acestuia, au o capacitate mică de a prețui valoarea cuvântului.

Antihrist va veni la vremea sa, la vremea rânduită lui. Înaintea venirii lui va merge lepădarea majorității oamenilor de credință creștină. Prin lepădarea de Hristos, omenirea se va pregăti pentru primirea lui Antihrist, îl va primi în duhul său. În însăși întocmirea duhului omenesc va apărea cererea, chemarea lui Antihrist, împreună-simțirea cu el, așa cum în starea de boală grea apare setea de o băutură ucigătoare. Poftirea va fi rostită! Va răsuna glasul chemător în societatea omenească, care va arăta stăruitor că are trebuință de un geniu al geniilor, care să ridice dezvoltarea și propășirea materială pe cea mai înaltă treaptă, care să încetățenească pe pământ o asemenea bunăstare încât raiul și cerul să devină de prisos pentru om. Antihrist va

fi urmarea logică, îndreptătită și firească a orientării morale și duhovnicești a oamenilor.

Aplecarea spre trufie rămâne, precum bagă de seamă Preacuviosul Macarie cel Mare, chiar și în sufletele cele mai curățite¹⁰. Tocmai această aplecare slujește drept temei al perversității și abaterii de la calea dreaptă. Din pricina ei, darul tămăduirii și celelalte daruri văzute sunt foarte primejdioase pentru cei cărora le-au fost date, fiindcă se bucură de o mare prețuire din partea oamenilor trupești și robiți simțurilor, sunt proslăvite de către ei. Darurile nevăzute, harice, neasemuit mai înalte decât cele văzute, cum ar fi darul călăuzirii sufletelor la mântuire și al tămăduirii lor de patimi, nu sunt înțelese și băgate în seamă de către lume: aceasta nu numai că nu îi proslăvește pe slujitorii lui Dumnezeu care au darurile acestea, ci îi și prigonește, fiindcă ei lucrează împotriva principiilor lumii, fiindcă ei pun în primejdie domnia stăpânitorului acestei lumi¹¹. Milostivul Dumnezeu dă oamenilor ceea ce le este cu adevărat de trebuință și de folos, chiar dacă ei nu înțeleg lucrul acesta și nu pun preț pe el nu le dă ceea ce este oricum de puțin folos, iar adesea poate fi foarte vătămător, deși cugetarea trupească și neștiința însetează fără saț de el și îl caută. „Mulți”, spune Sfântul Isaac Sirul, „au săvârșit semne, au înviat morți, s-au ostenit pentru întoarcerea celor rătăciți au făcut minuni mari, au adus pe alții la cunoștința de Dumnezeu, iar după aceea chiar ei, care dăduseră viață altora, au căzut în patimi spurcate și urâcioase, s-au omorât pe sine”¹². Preacuviosul Macarie cel Mare istorisește că un oarecare nevoitor care viețuia împreună cu el primise darul vindecărilor cu o asemenea îmbelșugare încât tămăduia bolnavii prin singură punerea mâinilor însă, fiind proslăvit de oameni, s-a trufit și a căzut în adâncul păcatului¹³.

Cugetarea trupească socoate bolile ca fiind nenorociri, iar vindecarea de ele îndeosebi cea minunată ca fiind cea mai mare fericire, puțin pășându-i dacă vindecarea este însoțită de folos sufletească sau vătămarea sufletească. Înțelegerea duhovnicească vede atât în bolile

¹⁰ Omilia a VII-a, cap. 4.

¹¹ Sfântul Tihon de Zadonsk, Scrisoarea 103, punctul 4.

¹² Cuvântul 56.

¹³ Omilia a XXVII-a, cap. 16.

trimise de Pronia lui Dumnezeu cât și în vindecările dăruite de harul Dumnezeiesc mila lui Dumnezeu față de om. Luminată cu lumina cuvântului Dumnezeiesc, înțelegerea duhovnicească ne învață să ne purtăm în amândouă împrejurările în chip plăcut lui Dumnezeu și mântuitor pentru suflet. Ea ne învață că e îngăduit să cerem de la Dumnezeu vindecarea unei boli dacă avem hotărârea nestrămutată de a întrebuița sănătatea și puterile redobândite în slujba lui Dumnezeu, nicidecum în slujba deșertăciunii și păcatului. Alminteri, tămăduirea minunată va sluji doar spre mai mare osândă, va atrage mai mare pedeapsă vremelnică și veșnică. Despre lucrul acesta a dat mărturie Domnul. După ce l-a tămăduit pe slăbănog, El i-a zis: Iată, te-ai făcut sănătos. De acum nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău (Ioan V, 14). Neputincios e omul, lesne plecat spre păcat. Dacă unii sfinți, care aveau darul haric al vindecărilor, care erau bogăți în dreapta socotință duhovnicească, s-au supus căderii în păcat și au căzut, asta înseamnă că oamenii trupești, care nu au o idee limpede cu privire la lucrurile duhovnicești, cu atât mai lesne pot întrebuița în chip rău darul lui Dumnezeu. Și mulți l-au întrebuițat în chip rău! După ce au primit în chip minunat vindecare de boală, ei nu au luat aminte la binefacerea Dumnezeiască și la îndatorirea lor de a fi recunoscători pentru binefacere, au început să ducă viață păcătoasă, au întors darul lui Dumnezeu spre vătămarea lor, s-au înstrăinat de Dumnezeu, au pierdut mântuirea. Din această pricină, vindecări minunate ale bolilor trupești au loc rareori, deși cugetarea trupească le cinstește foarte mult și le dorește foarte mult. Cereți și nu primiți, spune Apostolul, fiindcă rău cereți, ca întru patimile voastre să cheltuiți (Iacov IV, 3).

Înțelegerea duhovnicească ne învață că bolile și celelalte necazuri pe care Dumnezeu le trimite oamenilor sunt trimise dintr-o deosebită milostivire Dumnezeiască: precum doctoriile amare bolnavilor, și ele dau mântuirii noastre, veșnicei noastre fericiri, un ajutor cu mult mai de nădejde ca vindecările minunate. Adeseori, foarte adeseori, boala este o binefacere mai mare decât tămăduirea, dacă aceasta ar veni; boala este o binefacere atât de vitală încât îndepărtarea ei prin vindecare ar însemna îndepărtarea unui bine duhovnicesc cât se poate de mare, care nu suferă asemuire cu binele vremelnic adus de vindecarea bolii

trupești. Săracul, bolnavul Lazăr, cel pomenit în Evanghelie, nu a fost vindecat de boala sa cea grea, nu a fost izbăvit de sărăcie, s-a săvârșit în acea stare în care s-a chinuit vreme îndelungată, însă pentru răbdarea sa a fost suit de îngerii în sânul lui Avraam (Luca XVI, 22). Sfânta Scriptură mărturisește pe toată întinderea sa că Dumnezeu trimite feluritele necazuri, printre care și bolile trupești, acelor oameni pe care îi iubește (Evrei XII, 6 și în continuare). Sfânta Scriptură spune cu tărie că toți sfinții lui Dumnezeu, până la unul, și-au săvârșit călătoria pământescă pe calea cea îngustă și spinoasă, plină cu necazuri și lipsuri de tot felul (Evrei XII, 3). Întemeindu-se pe o astfel de concepție despre necazuri, adevărații slujitori ai lui Dumnezeu s-au purtat în ce privește necazurile care se abăteau asupra lor cu cea mai mare înțelepciune și lepădare de sine. Ei întâmpinau necazul, oricare ar fi fost el, ca pe un lucru de care erau vrednici¹⁴, crezând din tot sufletul că necazul nu ar fi venit de nu l-ar fi îngăduit Dreptul Judecător și Atotbunul Dumnezeu potrivit trebuințelor celui cu pricina. La venirea necazului, primul lucru era conștiința că sunt vrednici de el. Ei căutau și aflau totdeauna în sine pricina necazului. După aceea, dacă vedeau că necazul îi împiedică să placă lui Dumnezeu, se întorceau către Dumnezeu cu rugăciune pentru izbăvirea de necazuri, lăsând împlinirea sau neîmplinirea cererii la voia lui Dumnezeu, nesocotind nicidecum drept corectă concepția lor despre necaz. Aceasta nici nu putea fi corectă: judecata unui om care este mărginit, fie el și sfânt nu cuprinde și nu vede toate pricinile necazului așa cum le cuprinde și le vede atoatevăzătorul ochi al lui Dumnezeu, Care îngăduie să vină necazuri asupra robilor Săi, asupra celor iubiți ai Săi. Sfântul Apostol Pavel de trei ori s-a întors către Dumnezeu cu rugăciune ca îngerul satanei, care îl împiedica pe Apostol în răspândirea creștinismului, să fie înlăturat. Pavel nu a fost ascultat: judecata lui Dumnezeu în această privință era alta decât cea a de Dumnezeu insuflatului Apostol (II Corinteni XII, 7-10).

Atunci când trupul este sănătos, el e mai înclinat spre stârnirea unor fapte vrăjmașe lui Dumnezeu. Necazurile ne slujesc drept ajutor

¹⁴ Preacuviosul Marcu Ascetul, 226 de capete despre cei ce socot a se îndreptăți din fapte, cap. 6.

spre păzirea poruncilor lui Dumnezeu¹⁵. Sfinții Părinți, atunci când îi atingeau boli și alte necazuri, în primul rând se străduiau să arate răbdare, atât cât depindea de ei: ei foloseau muștrarea de sine și osândirea de sine, silind prin ele inima să rabde¹⁶: ei își aduceau aminte de moarte, de judecata lui Dumnezeu, de muncile cele veșnice, de a căror amintire slăbește însemnătatea și simțirea necazurilor pământești (Matei X, 28-31); ei își înălțau gândul la Pronia lui Dumnezeu, își aminteau făgăduința Fiului lui Dumnezeu de a rămâne totdeauna împreună cu următorii Săi și de a-i păzi, prin aceasta își chemau inima la seninătate și bărbăție (Matei XXVIII, 20); ei se sileau să dea slavă lui Dumnezeu și să Îi mulțumească pentru necaz, se sileau să își conștientizeze păcătoșenia, care cere pedeapsă pedagogică și învățare de minte din pricina dreptei judecăți a lui Dumnezeu, din pricina chiar a bunătății lui Dumnezeu. Pe lângă propria osteneală după puțință de a dobândi răbdare, ei înmulțeau rugăciunile osârdnice către Dumnezeu pentru dăruirea darului duhovnicesc răbdarea harică, care este nedespărțită de un alt dar duhovnicesc smerenia harică, care împreună cu cel dinainte slujește drept cheazășie nemincinoasă a mântuirii și fericirii veșnice.

Cei ce tăgăduiesc existența duhurilor tăgăduiesc totodată, negreșit, și creștinismul. Pentru aceasta s-a arătat Fiul lui Dumnezeu, spune Sfânta Scriptură, ca să strice lucrurile diavolului, ca prin moarte să surpe pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul (I Ioan III, 8; Evrei II, 14). Dacă nu există duhuri căzute, înomenirea lui Dumnezeu nu are nici pricină, nici scop.

Existența duhurilor rămâne un lucru obscur pentru cei care nu au studiat creștinismul ori l-au studiat superficial, după literă, în vreme ce Domnul Iisus Hristos a poruncit și rânduit să fie învățat creștinismul dimpreună cu propovăduirea lui și prin păzirea poruncilor evanghelice (Matei XXVIII, 19-20). Domnul a poruncit să fie învățat creștinismul atât teoretic cât și practic, a unit aceste două feluri de învățare cu o legătură de nerupt, a poruncit ca să urmeze neapărat cunoașterii teoretice și cunoașterea practică. Fără cea de-a doua, prima nu are nici

¹⁵ Preacuviosul Isaia Pustnicul, Cuvântul 27.

¹⁶ Preacuviosul Avvă Dorotei, Învățătura a 7-a.

un preț în ochii lui Dumnezeu! Fără cea de-a doua, prima nu ne poate aduce nici un folos! (Matei VII, 21-23) Cea de-a doua slujește drept dovadă a nefățărniciei celei dintâi și e încununată de adumbrirea harului Dumnezeiesc (Ioan XIV, 21-24).

Tainele ce se descoperă creștinilor necărturari rămân foarte adese ascunse bărbaților învățați care se mulțumesc numai cu învățarea academică a Teologiei, ca și cum aceasta ar fi una dintre științele omenești¹⁷. Și tocmai acest caracter a fost dat Teologiei în tot Apusul eterodox, atât papist cât și protestant. Din pricina neîndestulătoarei cunoașteri din cercare, în vremea noastră foarte anevoie ajungi să auzi învățatură corectă și temeinică despre vederea duhurilor, învățatură atât de trebuincioasă fiecărui monah care dorește a se îndeletnici cu nevointa sufletească în tărâmul duhurilor, al duhurilor din care facem parte prin sufletul nostru și cu care va trebui să împărțim veșnica fericire sau muncile cele veșnice (Matei XXII, 30; XXV, 41).

Duhurile răutății poartă război împotriva omului cu o asemenea violenție, că gândurile și închipuirile aduse de ele sufletului se înfățișează ca și cum ar fi născute din el însuși, nu de la duhul rău cel străin lui, care lucrează căutând totodată să se ascundă¹⁸. Pentru a ne lupta cu vrăjmașul, trebuie neapărat să îl vedem. Fără vederea duhurilor, lupta cu ele nu își are loc: ea poate fi numai atragere a noastră de către ele și supunere de robie față de ele. După ce am chemat în ajutorul sărăciei mele de minte harul lui Dumnezeu, voi începe prin a vorbi despre vederea trupeză a duhurilor, despre faptul că ea nu este neapărat trebuincioasă și despre primejdiile ei, pentru a continua cu vederea duhovnicească a duhurilor, cu necesitatea și folosul ei.

¹⁷ „Cei ce s-au lepădat de lume, chiar dacă nu știu alfabetul, se fac preaînțelepți, fiind luminați cu lumina lui Dumnezeu mai vărtos decât cei care știu Scriptura toată, dar caută a se proslăvi în această lume: fiindcă Sfânta Scriptură ni s-a dat de la Dumnezeu pentru mântuirea noastră și pentru proslăvirea numelui lui Dumnezeu; drept aceea, trebuie s-o citim și să cugetăm întru ea și să luăm aminte la ea. Iar de citim și sârguim s-o știm pentru a noastră proslăvire, ea nu numai că nu ne va fi spre folos, ci ne va fi chiar spre vătămare”. Sfântul Tihon de Zadonsk, tom 15, scrisoarea 32.

¹⁸ Preacuviosul Macarie cel Mare, Cuvântul 7, cap. 31.

ORTODOXIA SI RELIGIA VIITORULUI

Cuviosul Serafim Rose

„Întreaga rațiune a Bisericii este aceea de a-L purta pe Hristos în inimă. Poate că aceștia sînt ultimii cîțiva ani în care mai putem continua să răspîndim liber cuvîntul”

„Într-un asemenea veac - scrie Arhiepiscopul Averchie - pentru a fi un adevărat Creștin ortodox, gata de a-și păstra credința în Mîntuitorul Hristos chiar și în fața morții, este mult mai greu decît în primele secole ale creștinismului.” Deși de cele mai multe ori fățîșă (în țările aflate sub ocîrmuire comunistă), prigonirea Creștinilor din zilele noastre este mult mai bine disimulată. „Sub haina înșelătoare a unei împărății care arată minunat și îi duce pe mulți în rătăcire, se arată, de fapt, o prigoană ascunsă împotriva creștinismului... Această prigoană este mult mai primejdioasă și mai înfricoșătoare decît prigoana fățîșă, căci amenință cu adevărat să dea cu totul pierzării sufletele - ceea ce înseamnă moarte duhovnicească”. Arhiepiscopul Averchie citează adeseori cuvintele Sfîntului Teofan Zăvoritul, despre vremurile din urmă: „Deși numele de Creștin va fi auzit pretutindena și peste tot vor fi biserici și slujbe, toate acestea nu vor fi decît părelnicie, căci într-acestea se va sălășlui o adevărată apostazie.” Pentru a arăta împlinirea acestor cuvinte în zilele noastre, Arhiepiscopul Averchie scrie: „Este înfricoșător a spune, însă lumea creștină ne înfățîșează azi o imagine întunecată, înspăimîntătoare, a celei mai adînci decadente religioase și morale.”

Ispita belșugului și a confortului îndepărtează sufletul de la Dumnezeu, „slujitorii lui Antihrist se străduie mai mult decât orice să Îl scoată pe Dumnezeu din viața oamenilor, astfel încât aceștia, mulțumiți cu belșugul lor material, să nu simtă în nici un fel nevoia de a se întoarce la Dumnezeu, să nu-și mai aducă aminte de El, ci să poată trăi ca și cum Acesta nu ar exista defel. Așadar, întreaga rînduială a vieții din zilele noastre, în așa-numitele „țări libere”, unde nu este o prigoană fățișă împotriva credinței, unde fiecare are dreptul de a crede așa cum dorește, este o primejdie și mai mare pentru sufletul unui Creștin (decît o prigoană la arătare), căci îl leagă cu desăvîrșire de pămînt și-l face să uite de Rai. Întreaga «cultură» contemporană, îndreptată numai către cunoștințe cu desăvîrșire lumești, și vîrtejul nebunesc al vieții legate de această «cultură», îl țin pe om într-o stare neîncetată de sterpiciune și de tulburare, care nu lasă nimănui puțină de a-și cerceta doar puțin mai adînc sufletul, în acest fel stingîndu-se, încetul cu încetul, viața duhovnicească.” Întreaga trăire din zilele noastre, la nivelul ei public, este pregătire pentru venirea lui Antihrist: „Toate lucrurile care se întîmplă în zilele noastre - la cel mai înalt nivel în religie, guvernămînt și în viața publică [...] nu sînt altceva decît o lucrare intensă a slujitorilor lui Antihrist pentru pregătirea și instaurarea împărăției sale”. Iar această lucrare este înfăptuită tot atît de mult de către „Creștini”, ca și de către necreștini.

După înfățișarea unui tablou atît de înflorător al zilelor noastre și al viitorului omenirii, Arhiepiscopul Averchie strigă cu glas mare către toți Creștinii Ortodocși să se lupte din răspuțeri împotriva duhului acestei lumi, care zace în miasma rătății: „Toți cei care în aceste zile rîvnesc să nu-și piardă credința în Mîntuitorul Hristos trebuie să se păzească și să stea împotriva oricărei doriri a lucrurilor materialnice și pămîntești și împotriva amăgirii ce vine prin bunurile lumești. Este peste măsură de primejdios să se învoiască cineva cu orice dorință de a-și face o carieră, de a-și făuri un nume, de a dobîndi stăpînire și trecere înaintea oamenilor, de a-și agonisi bogății, de a se înconjura de lux și confort.”

Celor care sînt osîrdnici și luptători în a nu-și pierde credința, Arhiepiscopul Averchie le arată calea împărătească a mărturisirii:

„Acum este vremea mărturisirii, a unei atitudini hotărâte, dacă este nevoie, chiar a morții pentru credința ortodoxă, care pretutindeni este o țintă a atacurilor fățișe sau dosnice, a asupririi, a prigoanei ce vine din partea slujitorilor lui Antihrist.” Trebuie să fim adevărați Creștini și să nu ne plecăm în fața duhului acestui veac, ci să facem din Biserică temelia și izvorul vieții noastre. Calea pe care lumea ne-o așterne în față, în ciuda făgăduințelor amăgitoare ale „progresului”, este o cale a suferințelor: „Mîntuitorul a spus limpede că ceea ce ne așteaptă nu este «progresul», ci năpaste și cazne mult mai mari, ca urmare a înmulțirii fărădelegii și a răcirii dragostei; cînd El va veni, abia dacă va mai găsi credință pe pămînt (Luca 18:8).”

Puterea unui adevărat Creștin, în vremurile pline de grozăvii care vor veni, este așteptarea celei de-a Doua Veniri a Mîntuitorului Hristos – Parusia. Duhul așteptării statornice a celei de-a Doua Veniri a Domnului Hristos este adevăratul duh al viețuirii creștinești, care strigă în rugăciune: „Amin! Vino, Doamne Iisuse!” (Apocalipsa 22:20). Iar duhul potrivit acestui chip de viață este, fără de nici o îndoială, duhul lui Antihrist, care se sîrguiește prin orice mijloc să prăvălească mintea Creștinilor de la gîndul Parusiei și de la răsplătirile care vor urma acesteia. Cei care se pleacă în fața acestui duh se pun pe ei înșiși în primejdia de a nu-l recunoaște pe Antihrist cînd acesta va veni și de a fi vînați de acest cumplit vrăjmaș. Cu osebire acesta este cel mai înspăimîntător lucru al lumii zilelor noastre, plină de toate înșelăciunile și amăgirile. Slujitorii lui Antihrist, așa după cum Mîntuitorul ne-a spus mai înainte, se vor sîrgui „ca să amăgească, de va fi cu putință, și pe cei aleși” (Matei 24:24). Totuși, gîndul la acestea nu trebuie să ne arunce în deznădejde, ci, dimpotrivă, după cum însuși Mîntuitorul zice: „Prindeți curaj și ridicați capetele voastre, pentru că răscumpărarea voastră se apropie” (Luca 21:29).” [...]

Dar acum, în cel de-al XX-lea veac al erei creștine, au apărut „înțelepții” - „neocreștinii”, așa după cum își spun unii dintre ei - care nu doresc să audă despre cele spuse mai sus. Propovăduiesc un soi nou de creștinism dulceag, sentimental și trandafiriu, deșertat de toată făptuirea și lupta, o imaginară, atotcuprinzătoare dragoste pseudo-creștină și îmbucurarea fără de nici o opreliște din toate deliciile acestei

trecătoare vieți pămîntești. Ignoră cu desăvîrșire nenumăratele pilde din *Sfînta Scriptură*, care lămurit și cu tărie vorbesc despre lupta duhovnicească, despre rîvna cu care sîntem îndatorați să-L urmăm pe Mîntuitorul Hristos în a ne răstigni pentru lume, despre multele dureri prin care trebuie să treacă Creștinul în această viață, începînd cu cuvintele pe care însuși Mîntuitorul Hristos le-a spus ucenicilor Săi la Cina cea de Taină: „În lume necazuri veți avea” (Ioan 16:33). Și aceasta se întîmplă deoarece, după cum Însuși Domnul ne spune, adevărații Creștini nu sînt din lume (Ioan 15:19), pe cînd „lumea întregă zace sub puterea celui rău” (I Ioan 5:19). Din această pricină, Creștinii nu trebuie să iubească această lume și „cele ce sînt în lume” (I Ioan 2:15); „prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu și „cine va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu” (Iacov 4:4). Acești „înțelepți” moderni nu reușesc să vadă că dumnezeiescul cuvînt nu fîgăduiește nicăieri în mod hotărît Creștinilor satisfacții duhovnicești depline și fericire paradisiacă în această viață; ci, dimpotrivă, pune înainte faptul că viața pămîntească se va îndepărta tot mai mult de la legea lui Dumnezeu, că în ceea ce privește morala, omul va cădea tot mai jos (vezi 2 Timotei 3:1-5), că „toți care voiesc să trăiască cucernic în Hristos Iisus vor fi prigoniți, iar oamenii răi și amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși” (2 Timotei 3:12-13) și că, în cele din urmă, „cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiiile, arzînd, se vor desface și pămîntul și lucrurile de pe el se vor mistui” (2 Petru 3:10). Dar atunci se vor arăta „ceruri noi și pămînt nou, în care locuiește dreptatea” (2 Petru 3:13), un minunat „nou Ierusalim, pogorîndu-se din cer de la Dumnezeu” (Apocalipsa 21:2), care i-a fost arătat lui Ioan, văzătorul tainelor, în timpul descoperirii ce i s-a făcut.

Toate acestea nu sînt pe placul „neocreștinilor”. Ei vor deplinătatea fericirii în această lume împovărată cu nenumăratele ei păcate și nelegiuiri și așteaptă cu nerăbdare această stare de fericire deplină. Și una dintre cele mai sigure căi de a o dobîndi li se pare a fi „mișcarea ecumenică”, uniformizarea și unirea tuturor oamenilor într-o singură nouă Biserică, ce va cuprinde nu numai romano-catolici și protestanți, ci și Evrei, Musulmani și păgîni, fiecare păstrîndu-și propriile

convingeri și greșeli. Această imaginară „dragoste creștină”, în numele viitoareii stări de fericire a omului pe pământ, nu poate decît să calce în picioare Adevărul. Nimicirea acestui pământ cu tot ceea ce zace pe el, cu toate că este mai înainte spusă cu limpezime de Cuvîntul lui Dumnezeu, este socotită de către ei a fi ceva atît de groaznic, încît nu poate fi înfățișat, ca și cum nu ar fi la îndemîna atotputerniciei lui Dumnezeu. Consimt în silă să admită nimicirea acestui pământ (căci cum ar putea cineva să nu primească un lucru proorocit în *Sfînta Scriptură?*), dar cu condiția să aibă loc într-un viitor foarte, foarte îndepărtat, învăluit în ceață; nu secole, ci milioane de ani de acum înainte. Care este pricina acestei credințe a lor? S-ar putea spune: din cauză că sînt slabi în credință sau le lipsește cu desăvîrșire credința în învierea din morți și în viața veacului ce va să vină. Pentru ei, totul este în această viață pămîntească, iar cînd aceasta ajunge la sfîrșit, toate se termină.

În cîteva puncte - mai ales în așteptarea unei vieți fericite în această lume - un asemenea cadru al gîndirii se aseamănă îndeaproape cu larg răspîndita erezie din primele secole ale creștinătății, numită hiliasm. Aceasta este așteptarea unei împărății de o mie de ani pe pământ a lui Hristos; așadar manifestarea din zilele noastre a acestei erezii poate fi calificată drept „nehiliasm”. Trebuie avut în vedere și păstrat în minte că hiliasmul a fost osîndit de cel de-al doilea Sinod Ecumenic, în anul 381. Așadar, a crede din nou în hiliasm, acum în secolul XX, chiar și numai în parte, este de neiertat. Trecînd peste acestea, nehiliasmul este mult mai rău decît vechea erezie hiliastă, prin aceea că fundamentele sale, fără nici o tăgadă, se află în necredința în viața veacului ce va veni, iar dorința pătimașă de a dobîndi fericirea aici, pe pământ, întrebuițează toate îmbunătățirile și izbînzile progresului material ale vremurilor noastre. Această învățătură mincinoasă își varsă răul înspăimîntător, încercînd să „liniștească” și să adoarmă trezvia duhovnicească a credincioșilor și să-i convingă că sfîrșitul lumii este departe (de cumva va fi un sfîrșit) și, așadar, nu este neapărată trebuință de priveghere și rugăciune, lucruri pe care Mîntuitorul Hristos le cere neîncetat de la cei care-I urmează (vezi Matei 26:41), de vreme ce totul în lume devine tot mai bun și mai bun, progresul „spiritual” ținînd pasul

cu cel material. Iar fenomenele înfiorătoare pe care le putem vedea în lume în zilele noastre, sînt vremelnice; toate s-au mai întîmplat înainte și toate în cele din urmă vor trece și vor fi înlocuite de o nemaipomenită înflorire a creștinismului în care, desigur, ecumeniștii vor ocupa cele mai de cinste locuri. Așadar, totul este peste măsură de frumos! Nu mai trebuie să lucrăm asupra părții noastre lăuntrice și nu ni se mai cere nici un fel de luptă duhovnicească; posturile pot fi desființate. Totul va deveni mai bun numai prin sine însuși, pînă ce „împărăția lui Dumnezeu” este în cele din urmă instaurată întru toată fericirea și deplinătatea ei pămîntească!

Fraților! Nu se vede cu limpezime unde se află izvorul acestor ademenitoare învățături mincinoase, cine bîntuiește cu toate aceste gînduri mințile Creștinilor de azi, cu scopul vădit de a înfrînge întreaga creștinătate? Ca de ciumă, ca de foc trebuie să ne temem de acest „neohiliasm” care e atît de adînc potrivit învățaturii cuvîntului lui Dumnezeu, învățaturii Sfinților Părinți și tuturor învățăturilor vechi de secole ale Sfintei noastre Biserici, prin care nenumărați dreپți s-au mîntuit. Fără luptă duhovnicească nu este și nu poate fi creștinism adevărat! Așadar, calea noastră nu se potrivește cu nici una dintre aceste mișcări moderne, fie ecumenismul, fie „neohiliasmul”.

Credința noastră este credința Sfinților nevoitori, credința Apostolilor, credința Sfinților Părinți, credința Ortodoxă care a ținut neclintită întreaga lume. Acestei credințe și numai acestei credințe îi vom fi următori în aceste zile covîrșite de răutate, în care trăim astăzi. [...]

Este unul din marile semne ale vremurilor de pe urmă acesta: „... și spaime și semne mari din cer vor fi” (Luca 21:11). Nu mai departe decît acum o sută de ani, Episcopul Ignatie Briancianinov nota în cartea sa *Despre semne și minuni*: „... cu cîtă aviditate caută Creștinii noștri să vadă minuni sau chiar să facă ei înșiși minuni! Această căutare nu dă altceva la iveală decît înșelăciunea de sine, care se naște din buna părere de sineși, din slava deșartă, și care se sălășluiește în suflet punînd stăpînire pe el. Adevărații făcători de minuni aproape că au dispărut, dar oamenii sînt mai setoși de minuni ca niciodată. Ne apropiem de timpurile cînd calea va fi larg deschisă pentru o mulțime

de minuni mari și grozave, care să ducă la pierzare nenorocita înțelepciune cea după trup, care se va lăsa atrasă și înșelată de ele.” Iată în această carte și câteva rînduri pentru cercetătorii fenomenului extraterestru: „Antihrist va face mai cu seamă minuni în văzduh, adică acolo unde își are satan împărăția. Minunile vor izbi cel mai tare simțul văzului, pe care îl vor fermeca și înșela. Sfîntul Ioan Teologul, văzînd în duh semnele ce au să fie înaintea sfîrșitului lumii, afirma că Antihrist va face semne mari, încît și foc să pogoare din cer, pe pămînt, înaintea oamenilor (Apocalipsa 13:13). *Sfînta Scriptură* indică această minune ca fiind cea mai mare dintre minunile lui Antihrist, iar locul apariției ei este văzduhul. Va fi un spectacol splendid și înfricoșător. [...] Oamenii nu vor înțelege că minunile lui Antihrist nu au în ele nici un fel de noțiune de bine sau scop rațional, nici un înțeles clar, că sînt străine de adevăr și pline de minciună, de toata sălbăticia și răutatea, că sînt scamatorie goală, menită să uluiască și să lase cu gura căscată, mai ales pentru a-i da pradă uitării, ca să-i poată înșela, seduce și fascina cu efecte spectaculoase, găunoase și prostești. Toate înșelăciunile diavolești au în comun aceea că, dacă li se dă cea mai mică atenție, ele devin periculoase; această mică atenție, chiar dacă este lipsită de simpatie pentru ceea ce se vede, poate să ducă pe omul respectiv în ispită și poate să lase asupra lui o influență rea.” [...]

Noi trăim la capătul acestei perioade înspăimîntătoare de triumf demonic, în care «umanoizi» siniștri („ființe extraterestre”, noile întruchipări diavolești) se arată la mii de oameni și pun stăpînire, prin aparițiile lor absurde, pe sufletele acelor de care harul lui Dumnezeu s-a îndepărtat. Fenomenele extraterestre sînt pentru Creștinii ortodocși un semn că trebuie să calce cu mult mai multă hotărîre, trezvie și băgare de seamă pe calea mîntuirii, cunoscînd că putem fi ispitiți și înșelați nu doar de religiile mincinoase, ci și de fenomene fizice care uimesc privirea. [...]

[Vorbînd despre penticostali, „vorbitorii în limbi”, numiți și „harismatici”, Cuviosul Serafim Rose spunea:] Biserica Ortodoxă leapădă cu desăvîrșire aceste practici și „mișcări harismatice” sectare, care sînt amăgiri diavolești din veacurile de pe urmă, ce înșeală în diferite chipuri și forme pe cei ce s-au rupt de Biserica lui Hristos

întemeiată de Duhul Sfânt. Căci cei ce nu ascultă de Biserică și de sfinții Apostoli și nu au cele șapte Taine și Sfânta Cruce, nu pot avea Duhul Sfânt, ci numai duhul diavolului. [...] Pentru Creștinii ortodocși, fenomenul contemporan al „vorbirii în limbi” este și el un „semn”; dar nu este semnul începutului *Evangheliei* mântuirii pentru toate popoarele, ci semn al sfârșitului ei. [...] Mișcarea harismatică, produs al unei lumi lipsite de Taine și de har, al unei lumi ce însetează după „semne”, fără a fi în stare „să deosebească duhurile” prin care se fac aceste semne, este ea însăși un semn al lumii apostaziale în continuare, o mișcare a „intențiilor” și a „faptelor bune”, ce emană dintr-un umanitarism anemic și lipsit de substanță. Ce se va întâmpla însă cu acesta atunci când i se va alătura o mișcare care să aibă cu adevărat „putere”? [...]

Deci, [...] pînă și elita constituită din acești adevărați aleși, această „turmă mică”, va fi atacată și ispitită de „marile semne și minuni” ale lui Antihrist. În schimb, marea masă a „Creștinilor” îl va accepta pe Mesia cel mincinos - adică pe Antihrist, fără întrebări și fără probleme, pentru că „noul” său „creștinism” este întocmai ceea ce caută mulțimea. [...]

Cu atît mai mult trebuie să lupte astfel Creștinii din ziua de azi, care sînt înconjurați din toate părțile de un creștinism fals, care are propriul său arsenal de experiențe ale „harului” și „Duhului Sfânt”, putînd cita pe de rost din *Sfînta Scriptură* și din Sfinții Părinții, pentru a-și „întări” propriile erezii! Cu siguranță, trăim vremurile de pe urmă, cînd înșelăciunea este atît de subtilă, încît amăgește, de este cu puțință, și pe cei aleși (Matei 24:24). Falșii prooroci ai timpurilor noastre anunță cu glas din ce în ce mai puternic apropierea „noii ere a Duhului Sfânt”, a „noii Cincizecimi”, a „punctului Omega”. Este exact ceea ce se numește, în adevăratele profeții ale Bisericii Ortodoxe, domnia lui Antihrist. Această profeție, tocmai acum în zilele noastre, începe să se împlinească, cu forța unei puteri diavolești. Întreaga atmosferă spirituală contemporană se încarcă cu puterea experimentelor de inițiere satanică. și aceasta pe măsură ce „taina nelegiuirii” intră în faza penultimă, în care începe să posede sufletele oamenilor și, într-adevăr, nu numai pe ale lor, ci chiar pe ale celor aleși ai Bisericii lui Hristos,

de-i va fi cu putință. Împotriva acestei „experiențe religioase” de mare forță, Creștinii ortodocși trebuie să se trezească și să se înarmeze cu adevărat, să devină pe deplin conștienți de ceea ce înseamnă Ortodoxia creștină și în ce chip scopurile sale sînt total diferite de ale tuturor celorlalte religii, fie ele „creștine” sau necreștine. Creștini ortodocși, păstrați cu sfințenie harul ce vi s-a dat! Nu îngăduiți ca el să devină o chestiune de obișnuință! Nu-l măsurați după măsura omenească și nu vă așteptați ca el să pară logic sau pe înțelesul celor care nu sînt capabili să pătrundă nimic din ceea ce depășește omenescul sau celor care cred că îl pot obține altfel decît arată predania Sfintei Biserici a lui Hristos dintotdeauna! Căci adevărata Ortodoxie, în mod necesar, apare cu adevărat „nelalocul ei” în aceste vremuri satanice, o minoritate din ce în ce mai accentuată a celor disprețuiți și cam „nebuni”, siliți să trăiască în mijlocul unei mase al cărei „revivalism” religios este inspirat de un cu totul alt fel de duh.

Noi însă să ne mîngîiem cu cuvintele cele tari și sigure ale Domnului nostru Iisus Hristos: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă Împărăția” (Luca 12:32). Fie ca toți Creștinii ortodocși să se întărească pentru marea bătălie care îi așteaptă și să nu uite niciodată că, în Hristos, victoria este deja a noastră. Căci El ne-a promis că porțile iadului nu vor birui Biserica Sa (Matei 16:18) și că pentru cei aleși El va scurta zilele urgiei și strîmtorii celei de pe urmă (Matei 24:22). Și apoi, cu adevărat, „dacă Dumnezeu este cu noi, cine este împotriva noastră?” (Romani 8:31). Chiar în mijlocul celor mai sălbatice ispite, nouă ni s-a poruncit: „Îndrăzniți! Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). Să trăim deci și noi, așa cum au făcut-o toți adevărații Creștini înaintea noastră, cu încredințarea că toate cele ce se văd au un sfîrșit și că Mîntuitorul nostru va veni curînd, căci „Cel Ce mărturisește acestea, zice: Da, vin curînd! Amin! Vino, Doamne Iisuse!” (Apocalipsa 22:20). [...]

Cel mai însemnat cîștig pe care-l capeți citind literatura ortodoxă fundamentală este virtutea numită „discernămînt”. Atunci cînd avem în fața ochilor două fenomene care par să fie identice sau foarte asemănătoare între ele, virtutea numită „discernămînt” ne ajută să vedem care dintre ele este adevărat și care este fals. Altfel spus, care

are în el spiritul lui Hristos și care ar putea avea spiritul Antihristului. Prin însăși natura lui, Antihristul, care urmează să fie ultimul mare conducător al lumii și ultimul mare adversar al lui Hristos, este *antihrist*, iar aici „anti” nu înseamnă numai „împotrivă”, ci și „sub masca, în locul lui”. Antihristul, după cum afirmă toți Sfinții Părinți care au scris despre el, va fi cineva care-L va imita pe Hristos, adică va căuta să înșele oamenii, prefăcându-se a fi Hristos revenit pe Pământ. De aceea, dacă ai o idee foarte vagă despre creștinism sau dacă citești scripturile numai după propria ta concepție (iar concepția ți-o culegi din aer, dintr-un aer care, în prezent, nu este creștin, ci anticreștin), atunci vei ajunge la concluzii foarte anticreștine. Când vei vedea chipul Antihristului, te vei lăsa înșelat, crezând că este vorba de Hristos. [...] Deci reluăm prima idee. Urmărim semnele vremurilor pentru a-L recunoaște pe Hristos atunci când va veni, pentru că au fost mulți falși Hristoși și vor veni încă și mai mulți, iar la sfârșitul lumii va veni, în cele din urmă, unul care va fi denumit Antihrist. Antihristul îi va uni pe toți cei care s-au lăsat înșelați crezând că el este Hristos, iar printre aceștia se vor număra toți cei care au interpretat creștinismul după cum au vrut ei. De multe ori vezi oameni care mărturisesc creștinismul și ai impresia că multe dintre ideile lor sînt corecte și conforme cu *Biblia*, dar, la o analiză mai atentă, îți dai seama că greșesc flagrant. De curînd, Părintele Dimitri Dudko spunea, în foaia pe care o publică, că a venit la el cineva care pretindea că este Creștin. Când au început însă să stea de vorbă, și-a dat seama că respectivul nu era ortodox și l-a întrebat: „De ce confesiune ești dumneata?” „A, asta nu contează, sîntem cu toții Creștini. Cel mai important este să fim Creștini” „Ba nu, ba nu - a zis el - trebuie să fim mai preciși. De exemplu, dacă dumneata ești baptist, iar eu sînt ortodox, eu cred în Trupul și Sângele Domnului, iar dumneata nu crezi. Trebuie să știm precis, pentru că sînt multe diferențe. Este bună atitudinea aceasta. Eu te respect pe tine și nu vreau să impietez asupra credinței tale, dar, chiar și așa, există o cale adevărată a credinței și multe căi care se abat de la adevăr. Eu vreau să mă țin de adevăr.” La fel, vedem că mulți oameni care nu sînt ortodocși au, totuși, multe părți bune, dar pînă la urmă tot greșesc în anumite privințe. Sigur că sarcina să judecăm nu ne revine nouă, ci lui Dumnezeu. Dar este

limpede ce se va întâmpla dacă toate aceste abateri prin care oamenii greșesc astăzi vor fi proiectate în vremurile de pe urmă, dacă oamenii vor gândi la fel și la venirea acelor vremuri de pe urmă. Greșelile mărunte sînt cele care îi fac pe oameni să creadă cînd îl văd pe Antihrist că acesta este Hristos. Sînt o mulțime de secte care cred că Hristos va veni să domnească o mie de ani din Templul de la Ierusalim. De aceea, cînd Evreii vor începe să reconstruiască Templul, aceste secte se vor bucura, pentru că, pentru ele, acesta va fi semnul venirii lui Hristos. Dimpotrivă, știm că acesta este semnul venirii Antihristului, pentru că Hristos nu va mai veni niciodată la Templu. Templul a fost distrus. Hristos va veni numai la sfîrșitul lumii pentru a începe împărăția veșnică a cerurilor. Singurul care va veni la Templu va fi Antihristul. Iată de ce o corectă înțelegere creștin-ortodoxă și o pregătire care să plece de la această înțelegere sînt absolut necesare. Cu cît ne apropiem mai mult de vremurile de pe urmă, cu atît această înțelegere și pregătirea devin mai indispensabile. [...] Semnul acesta al Templului este unul foarte puternic. Cînd vom vedea Templul reconstruit, vom putea trage concluzia că a sosit momentul, pentru că acesta este, cu siguranță, unul dintre semnele de la sfîrșitul sfîrșitului. Deocamdată nu s-a pus problema reconstruirii lui, dar circulă tot felul de zvonuri că planurile ar fi deja făcute, că s-ar aduna piatra etc. Este clar că Evreii se gîndesc la el. [...]

Un alt semn se referă la Antihristul care, atunci cînd va veni, va deveni conducătorul lumii. Abia în epoca noastră a devenit o realitate ideea că un singur om poate stăpîni întreaga lume. Toate imperiile mondiale de pînă acum s-au întins numai pe o parte a Pămîntului și, pînă la apariția comunicațiilor moderne, ar fi fost imposibil ca un singur om să conducă întreaga lume. Mai mult decît atît, odată cu larga răspîndire a comunicațiilor, cu descoperirea bombelor atomice și a armelor avansate, posibilitatea apariției unor suferințe la scară globală este mult mai mare decît în orice alt moment istoric. Este limpede că viitorul război va fi cel mai distrugător din istoria omenirii și, probabil, va provoca, încă din primele zile, distrugerii mai mari decît toate celelalte războaie din istorie la un loc. Pe lîngă armele atomice, care ar putea fi aruncate în luptă în cazul unui război generalizat, există diferite

arme bacteriologice, care pot răspîndi printre oameni molime, gaze otrăvitoare și tot felul de substanțe cumplite. [...]

CUVÂNT LA SFÂRȘITUL LUMII

Sfântul Efrem Sirul¹⁹

Eu, Efrem cel prea mic și păcătos și plin de greșeli, cum voi putea să spun cele mai presus de puterea mea? Dar de vreme ce Mântuitorul plin de a Sa milostivire, pe cei neînțelepți i-a învățat înțelepciunea și prin ei pe credincioșii de pretutindeni i-a luminat; și pe a noastră limbă cu îndestulare o va lămuri spre folosul și zidirea mea, a celui ce zic, și a tuturor ascultătorilor, și voi grăi întru durere și voi spune întru suspinuri pentru sfârșitul lumii acesteia de acum, și pentru cel fără de rușine și cumplit balaur (adică Antihrist) cel ce va tulbura toate de sub cer, și să bage teama și spaima și cumplita necredință în inimile oamenilor

[...] Va face arătări, semne și înfricoșări, încât, de ar putea să amăgească și pe cei aleși. Și se va sârgui ca pe toți să-i înșele cu mincinoasele semne, cu năluciri de arătări vrăjitorești și cu fermecătoriile care se vor face de el ...

Căci cu îngăduința lui Dumnezeu va lua stăpânire ca să înșele lumea, fiindcă s-au înmulțit păgânătățile oamenilor, și pretutindeni se lucrează tot felul de lucruri cumplite. Pentru aceasta Dumnezeu va slobozi a fi ispitită lumea cu duhul înșelăciunii, pentru păgânătatea

¹⁹ Titlul complet al articolului este *Cuvânt pentru a Doua Venire a Domnului nostru Iisus Hristos, pentru venirea lui Antihrist și pentru sfârșitul lumii*, Tomul 2.

oamenilor. De vreme ce așa au voit oamenii a se depărta de Dumnezeu și a iubi pe vicleanul. Mare nevoie va fi fraților în vremurile acelea, mai ales celor credincioși, când se vor săvârși semne și minuni de înșuși balaurul cel cu multe stăpâniri; când se va arata ca un Dumnezeu, cu năluciri înfricoșate, zburând în văzduh, și toți dracii ca îngerii înălțându-se înaintea tiranului. Și va striga cu tărie schimbându-și chipul și înfricoșând fără de măsură pe toți oamenii.

Atunci fraților, oare cine va sta îngrădit și neclintit petrecând? Numai având în sufletul său semnul Unuia-Născut Fiul lui Dumnezeu, adică sfânta Lui venire.

Și în vremea aceea nu va fi slăbire pe pământ, și marea văzându-o toată lumea tulburată, va fugi fiecare să se ascundă în munți. Unii vor muri de foame, alții de sete se vor topi ca ceara. Și nu va fi cine să-i miluiască pe ei. Atunci vor vedea toate fețele lăcrimând și cu durere întrebând: *“Nu cumva se află vreun grai al lui Dumnezeu pe pământ?”* - și nu vor auzi de nicăieri răspuns.

Cine va suferi zilele acelea? Și cine va răbda necazul cel nesuferit, când vor vedea amestecarea popoarelor care vor veni de la marginile pământului, pentru vederea tiranului. Mulți se vor închina înaintea spurcatului și vor striga cu cutremur, încât și locul se va clătina de strigătele lor, zicând: *Tu ești mântuitorul nostru...* Atunci marea se va tulbura și pământul se va usca; cerurile nu vor ploua și sadurile se vor usca. Și toți cei ce vor fi pe pământ, de la răsărit până la apus, vor fugi cu multă frică. Și iarăși cei ce vor fi în părțile de apus vor fugi în răsărit cu cutremur...

Luând atunci obraznicul stăpânirea, va trimite pe draci în toată lumea, ca să propovăduiască cu îndrăzneală, că s-a arătat cu slavă: *“Veniți de-l vedeți pe el.”* Cine oare va avea suflet de diamant, ca să sufere vitejește toate smintelile acelea?

Cine oare va fi acest om precum am zis, ca toți dracii să-l ferească pe el? Căci eu fraților, iubitor de Hristos, desăvârșit m-am înfricoșat numai din pomenirea balaurului, cugetând întru sine necazul ce va să fie asupra oamenilor în vremea aceea, și în ce fel se va arăta acest balaur pângărit asupra neamului omenesc. Însă sfinților mai cumplit se va arăta. Că vor fi mulți cei ce se vor arăta bineplăcuți lui Dumnezeu,

care vor putea scăpa prin munți și dealuri și locuri pustii, cu multe rugăciuni și plângeri nesuferite. Ca văzându-i Dumnezeu în așa plângere nemângâiată și întru credință curată, se va milostivi spre dânșii ca un Părinte milostiv, iubitor de fii, și-i va păzi pe ei unde se vor ascunde.

Că prea pângăritul nu va înceta să caute pe sfinți pe pământ și pe mare, socotind ca stăpânește tot pământul. Și pe toți îi va supune, și va socoti că se poate împotrivi lui Dumnezeu din cer, neștiind ticălosul neputința sa și mândria pentru care a căzut.

Cu toate acestea va tulbura pământul, va înfricoșa cu semnele sale vrăjitoarești pe toți. Și în vremea aceea nu va fi slăbire pe pământ, ci necaz mare, tulburare, moarte și foamete peste tot pământul. Că însuși Domnul a zis: *“Că unele ca acestea nu s-au făcut de la întemeierea lumii”*. Iar noi păcătoșii, cu ce vom asemena acele nevoi peste măsură de mari. Însă, să-și pună fiecare în mintea sa cuvintele Mântuitorului, cum că, pentru nevoia și necazul cel prea mare, va scurta zilele acelea prin milostivirea Sa.

Viteaz suflet va fi acela care va putea să-și țină viața atunci în mijlocul smintelilor; că dacă puțin va slăbi credința sa, lesne va fi înconjurat și va fi robit de semnele balaurului celui rău și viclean. Și neiertat se va afla unul ca acesta în ziua judecății, însuși ca vânzător de sine se va afla, ca cel ce a crezut tiranului de bună voie. De multe rugăciuni și lacrimi avem trebuință, o, fraților! Ca să fie cineva dintre noi întărit întru ispite. Fiindcă multe vor fi nălucirile fiarei. Căci luptător împotriva lui Dumnezeu fiind, va voi să le piardă pe toate.

Luați aminte, frații mei! Covârșirea fiarei și meșteșugirea ei de la pânțele începe.

Nu oricum, ci pe mâna dreaptă și pe frunte va fi pus semnul. Ca să nu mai aibă stăpânire omul a se pecetlui cu mana dreaptă, cu semnul Sfintei Cruci, și nici pe frunte a se mai însemna cu numele sfânt al Domului, nici cu preasfânta și slăvita cruce a Domnului nostru Iisus Hristos. Că știe ticălosul că dacă se va pecetlui cineva cu crucea Domnului, îi risipește toată puterea lui. Pentru aceasta pecetluiește dreapta omului, că aceasta este care pecetluiește toate mădularele noastre. Asemenea și fruntea care este ca un sfeșnic ce poartă făclia

luminii. Deci frații mei, înfricoșată nevoie va fi tuturor oamenilor celor iubitori de Hristos, și până în ceasul morții să nu se teamă, nici să stea cu moleșire când balaurul va începe a pune pecetea sa, în locul crucii Mântuitorului. Și va face în așa fel încât să nu se mai facă nici un fel de pomenire a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Și aceasta o va face fiindcă se teme și se cutremură de puterea Mântuitorului nostru. Că de nu se va pecetlui cineva cu pecetea sa, nu va putea fi robit de nălucirile vicleanului, și nici Dumnezeu nu-l va părăsi, ci îl va lumina și-l va atrage la Sine. Ni se cade, nouă fraților, a înțelege nălucirile vicleanului, că nemilostiv și fără de omenie este. Iar Domnul nostru cu liniște va veni la noi, ca să gonească meșteșugirile balaurului.

Deci noi ținând neabătută și curată credința în Hristos, lesne vom birui puterea vrăjmașului; și se va depărta de la noi neputinciosul, neavând ce să ne facă. Că eu, fraților, vă rog pe voi iubitorilor de Hristos, să nu ne moleșim, ci mai ales puternici să ne facem cu puterea Crucii. Cu toate acestea ni se cade nouă a ne ruga, ca să nu cădem în ispită. Deci fiți gata ca niște credincioși robi, neprimind pe altul. Că de vreme ce furul și pierzătorul și cel fără de omenie, mai întâi va veni întru ale sale vremuri, vrând să fure și să junghie și să piardă turma cea aleasă a lui Hristos, adevăratul Păstor. Căci se va da pe sine drept adevăratul Păstor, ca să înșele oile turmei lui Hristos.

Aceasta cunoscând-o vrăjmașul, că iarăși va să vină din cer Domnul cu slavă, a socotit aceasta ca să ia asupra sa chipul venirii Lui, ca să ne înșele pe noi. Iar Domnul nostru va veni ca un fulger înfricoșat pe pământ. Dar vrăjmașul nu va veni așa. Se va naște cu adevărat dintr-o femeie spurcată, care va fi unealtă a lui. Deci nu se va întrupa diavolul, ci în acest fel va veni ca să înșele pe toți. Fiind smerit, liniștit, urând cele nedrepte, spre iudei întorcându-se, bun, iubitor de săraci, peste măsură de frumos, cu bună așezare, lin către toți, cinstind în mod special pe evrei.²⁰

Iar întru toate acestea se vor face semne, arătări și înfricoșări cu multă stăpânire, și se va meșteșugi cu vicleșug ca să placă tuturor, și să

²⁰ Căci ei așteaptă și pregătesc venirea lui.

fie iubit de mulți. Și daruri nu va lua, cu mânie nu va grăi, mâhnit nu se va arăta, și cu chipul bunei rânduiei va amăgi lumea, până ce se va face împărat. Și după ce vor vedea multe popoare niște fapte bune ca acestea, toți împreună cu o socoteală se vor face, și cu bucurie mare îl vor propovădui pe el împărat, zicând unii către alții: *“Au doară se mai află vreun om ca acesta bun și drept?”* Și mai mult poporul cel ucigaș al evreilor îl vor cinsti și se vor bucura de împărăția lui. Pentru aceea și ca unul ce va cinsti mai mult locul și templul, va arăta tuturor că are grijă de ei. Și când va împărăți balaurul pe pământ, cu mare sânguință, toate popoarele îi vor veni în ajutor: Edom și iarăși Moab, încă și fiii lui Amon, ca unui adevărat împărat i se vor închina lui cu bucurie, și ei se vor face cei dintâi apărători ai lui.

Apoi împărăția aceluia se va întări și va bate cu mânie pe trei împărați mari. Iar după aceasta se va înălța inima lui, și-și va vărsa amărăciunea lui, punând înaintea, din Sion, veninul morții, tulburând lumea, va clătina marginile, va necăji toate, va pângări sufletele. Nu se va arata ca un cucernic, ci în toate ca unul fără de omenie: mânios, cumplit, nestatornic, înfricoșat, urât, urăcios, sălbatic, pierzător și silindu-se a arunca în groapa păgânătății tot neamul omenesc, prin a sa nebulie.

Și stând mulțimea înaintea lui și alte popoare multe, lăudându-l pe el pentru năluciri, vor striga cu glas mare, încât se va clătina locul în care popoarele vor sta înaintea lui. Și le va grăi cu îndrăzneală: *“Cunoaște-ți toate popoarele puterea și stăpânirea mea? Iată dar înaintea voastră a tuturor, poruncesc acestui munte mare ce este de cealaltă parte ca să vină aici la noi.”* Și va zice spurcatul, și va alerga, adică muntele în privirea tuturor, însă nicidecum din temeliiile lui mutându-se. Căci cele ce Dumnezeu Prea Înalt dintru începutul zidirii le-a întemeiat și le-a înălțat, asupra acestora spurcatul Antihrist, stăpânire nu are, ci va amăgi lumea cu năluciri vrăjitorești. Și iarăși altui munte ce va sta în adâncul mării, ostrov foarte mare fiind, îi va porunci să se ducă pe uscat. Dar ostrovul nu se va mișca nicidecum, ci nălucire va fi. Și iarăși își va întinde mâinile lui, și va aduna mulțime de târătoare și păsări. Așșderea încă va păși pe deasupra adâncului, și pe mare și pe uscat va umbla; însă toate acestea vor fi năluciri. Și mulți vor crede întru el și-l

vor slăvi ca pe un dumnezeu tare. Iar cei ce vor avea pe adevăratul Dumnezeu, li se vor lumina ochii inimii lor, și cu de-amănuntul vor privi prin credința curată și vor cunoaște înșelăciunea lui. Acestea, toate făcându-le, va înșela lumea și mulți vor crede lui, slăvindu-l ca pe un dumnezeu tare. **Iar câți vor avea frica lui Dumnezeu în ei și ochii inimii luminați, vor cunoaște** că nici muntele nu s-a mutat din locul său, nici ostrovul nu a ieșit din mare pe pământ. Și toate acestea întru numele său le va săvârși Antihrist și nu vor fi adevărate, precum am zis mai sus. Căci cu farmece va săvârși toate mincinoasele lui minuni, fermecând vederile oamenilor ce se vor pleca a crede lui.

Și acestea așa făcându-se, și popoarele închinându-se lui, laudându-l ca pe un dumnezeu, din zi în zi se va mânia Cel Prea Înalt în ceruri și își va întoarce fața Sa de la ei. Și după aceea se vor face cumplite semne: foamete neîntreruptă, cutremur neîncetat, morți neconținute și temeri înfricoșate. Atunci cerul nu va mai ploua, pământul nu va mai rodi, izvoarele vor seca, râurile se vor usca, iarba nu va mai răsări, verdeța nu va fi, copacii din rădăcină se vor usca și nu vor odrăslî. Peștii și chiții mării în ea vor muri și putoare pierzătoare va trimite marea și sunete înfricoșate, și de huietul valurilor vor muri oamenii de frică. Atunci va plânge și va suspina cumplit tot sufletul, și ziua și noaptea se vor chinui.

Nicăieri nu vor afla să se sature de mâncare, căci se vor pune peste tot conducători tirani. Și dacă cineva va aduce cu sine pecetea tiranului însemnată pe frunte și pe mâna dreaptă, va cumpăra puține din cele ce se vor afla. Atunci vor muri pruncii la sânul mamelor, vor muri și mamele deasupra pruncilor lor. Va muri tatăl cu fiii și femeia pe drum, și nu va fi cine să-i îngroape sau să-i strângă în morminte.

Putoare rea va fi din cauza mulțimii mormintelor, și a trupurilor ce vor fi aruncate pe străzi și pretutindeni, care mult vor necăji pe cei vii. Dimineața toți vor zice cu suspinuri și cu durere: *“Când se va face seară ca să dobândim odihnă?”* și venind seara, iarăși cu lacrimi prea amare vor grăi între dânșii: *“Oare când se va lumina, ca de necazul ce ne stă deasupra să scăpăm?”* Atunci se va veșteji frumusețea feței tuturor, și vor fi fețele lor ca de morți, și va fi urâtă frumusețea femeilor. Și toți cei ce s-au plecat cumplit fiarei și au luat pecetea

aceluia, adică păgânescul chip al spurcatului, alergând către el, vor zice cu durere: *“Dă-ne nouă să mâncăm și să bem, că toți murim de foame, și gonește de la noi fiarele cele veninoase.”* Și neavând ce răspunde ticălosul, va zice cu multă asprime: *“De unde să vă dau eu oamenilor ca să mâncați și să beți? Că cerul nu voiește să dea pământului ploaie, și pământul nicidecum n-a dat seceriș sau roadă.”* Și auzind acestea mulțimile, vor plânge și se vor tângui cu totul, neavând nici o mângâiere. Necaz peste necaz va fi lor nemângâierea, căci de bună voie au crezut tiranului. Și ticălosul nu va putea nici lui să-și ajute, și cum ar putea să-i miluiască pe ei? Întru acele zile vor fi nevoi mari din cauza balaurului, de frică, și de cutremurul cel mare și huietul mării, de foamete, de sete și de mușcările fiarelor. Toți cei ce vor lua pecetea lui Antihrist și se vor închina lui, nu vor avea nici o parte de Împărăția lui Hristos, ci dimpreună cu balaurul se vor arunca în iad.

Fericit va fi acela ce se va afla curat și credincios, și va avea în inima lui credință fără de îndoială către Dumnezeu, că fără de frică vor lepăda întrebările lui Antihrist, defăimând muncile și nălucirile lui. Iar mai înainte de acestea, va trimite Dumnezeu pe Ilie Tesviteanul și pe Enoh, ca un milostiv ca să propovăduiască cu îndrăzneală cunoștința de Dumnezeu tuturor, ca să nu creadă lui Antihrist. Că vor striga și vor zice: *“Înșelător este, o, oamenilor! Nimeni să nu creadă lui nicidecum, sau să-l asculte pe acest luptător de Dumnezeu! Nimeni din voi să nu se înfricoșeze, că degrab se va surpa. Iar Domnul cel sfânt vine din cer, să judece pe toți cei ce s-au plecat semnelor lui.”*

Însă puțini vor fi cei ce vor asculta și vor crede propovăduirea proorocilor. Iar aceasta o va face Mântuitorul ca să-și arate negrăita Sa iubire de oameni, că niciodată nu voiește moartea păcătosului, ci voiește ca toți să se mântuiască. Că nici în vremea aceea nu va lăsa neamul omenesc fără de propovăduire, ca fără de răspuns să fie toți la Judecată. Deci mulți din sfinții care se vor afla atunci vor vărsa râuri de lacrimi cu suspinuri către Dumnezeu Cel Sfânt, ca să fie izbăviți de balaur, și cu mare sânguință vor fugi în pustietăți, în munți și în peșteri și cu frică se vor ascunde. Și li se va dărui aceasta de la Dumnezeu Cel Sfânt, și-i va povățui pe ei harul în locuri hotărâte și se vor mântui, fiind ascunși în găuri și în peșteri, nevăzând semnele și înfricoșările lui

Antihrist. **Ca celor ce au cunoștință, cu lesnire le va fi cunoscută venirea lui.** *Iar celor ce își au mintea permanent la lucruri lumești, măcar dacă ar și auzi, nu vor crede, și urâsc pe cei ce le-ar spune.* Pentru aceasta sfinții primesc putere de a scăpa, pentru că toată învăluirea și grijile vieții acesteia le-au lepădat.

Atunci va plânge tot pământul. Marea și aerul vor plânge împreună, și dobitoacele cele sălbatice cu păsările cerului. Vor plânge munții și dealurile și lemnele câmpului. Vor plânge și luminătorii cerului dimpreună cu stelele pentru neamul omenesc. Căci toți s-au abătut de la Dumnezeu Cel Sfânt și ziditorul tuturor, și au crezut înșelătorului, primind pecetea spurcatului Antihrist, în locul făcătoarei de viață Cruci. **Vor plânge toate bisericile lui Hristos cu plângere mare, că nu vor mai sluji sfințirea și prinosul!** Iar după ce se vor împlini trei ani și jumătate ai stăpânirii spurcatului și după ce se vor împlini toate smintelile în tot pământul, după cum zice gura Domnului, atunci va veni Domnul și Mântuitorul nostru ca un fulger strălucind, din cerul cel sfânt, cel preacurat și înfricoșat și preaslăvit. Dumnezeu nostru și Împăratul și Mirele cel fără de moarte, pe nori cu slavă neasemănată, alergând înaintea lui îngerii și arhanghelii, toți văpaie de foc ținând. Heruvimii având ochii în jos, și Serafimii zburând și fețele și picioarele ascunzându-le cu aripile, strigând cu frică unul către altul *Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot.* Și glas de trâmbiță grăind cu frică: *“Sculați-vă cei ce dormiți, iată a venit Mirele.”*

Atunci se vor deschide mormintele și va auzi țarina cea putrezită, acea mare și înfricoșată venire a Mântuitorului, și într-o clipă se vor scula toate semințiile și vor căuta la frumusețea cea sfântă a Mirelui. Și milioane și mii de mii de îngeri și de arhangheli și nenumărate oștiri se vor bucura cu bucurie mare. Atunci sfinții, dreptii și toți care nu vor lua pecetea balaurului celui păgân, se vor bucura foarte mult. Și se va aduce tiranul legat de îngeri cu dracii împreună înaintea divanului. Iar cei ce vor fi luat pecetea lui și toți păgânii și păcătoșii vor fi aduși legați. Și va da Împăratul hotărârea asupra lor, aceea a osândeii celei veșnice în focul cel nestins. Amin!

DESPRE PECETLUIRE

Cuviosul Paisie Aghioritul²¹

- Părinte, peste cât timp se vor petrece aceste evenimente?

- Întârzie din pricina ta și a mea, ca să dobândim o stare duhovnicească bună. Dumnezeu încă mai rabdă, pentru că de se vor întâmpla acum ne vom pierde amândoi. Nu se spune nicăieri în învățătura lui Hristos despre un anumit timp²². Însă Scriptura spune că semnele vremurilor vor înștiința despre venirea lor²³. Să fim întotdeauna gata și le vom vedea atunci când se va apropia timpul. Atunci vom fi mai siguri. *Timpul și experiența vor descoperi celor treji* - spune Sfântul Andrei al Cezareii.²⁴

Mi-a căzut în mână o carte care avea pe copertă un 666 mare. Ei, oameni lipsiți de mărime de suflet! O fac ca să-l prezinte frumos pe șase și să obișnuiască lumea cu el. Astfel, încet – încet va veni și pecetluirea.

- Părinte, și nasturii ce se cos la haine se vând prinși pe niște hârtii care au numărul 666.

- Măi, și diavolul ăsta! Pe cartelele de credit l-au pus de mult timp. Acum și pe nasturi. Mulți pun pe 666 ca firmă, ca să fie preferate

²¹ Fragmentul a fost publicat și în cartea *Trezvie duhovnicească*, Schitul Lacu - Athos, 2000.

²² Matei 24,36; Marcu 13,32; Faptele Apostolilor 1,7; I Tesaloniceni 5,1;

²³ Matei 24,29; Marcu 13,24; Luca 21,25;

²⁴ Sfântul Andrei al Cezareii, *Explicarea Apocalipsei Sfântului Ioan Evanghelistul*, cap. 38, p.106, 340C.

produsele lor. Unul îl sprijină pe altul. Adică 666 să ia de la 666. S-a scris că atunci când va circula reclama cu șarpele ce își mănâncă coada, asta va însemna că evreii vor stăpâni toată lumea. Acum și-au pus numărul și pe unele bancnote. 666 a cuprins și China și India.

- Părinte, cum de știi și totuși pun acest număr?

- Sfântul Evanghelist Ioan știa ce va face diavolul, precum și prorocii au prorocit că-L vor vinde pe Hristos pentru 30 de arginți²⁵, că-L vor adăpa cu oțet²⁶, că-I vor împărți hainele²⁷. Cu 2000 de ani în urmă s-a scris în Apocalipsă că oamenii se vor pecetlui cu numărul 666. *Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase*²⁸. Acum, ca să supună toată lumea, pun iarăși acest număr de impozit vechi, care se leagă de trecutul lor slăvit. De aceea nu vor să-l înlocuiască cu alt număr. Adică 666 este simbolul lui mamona. L-au luat de la greutatea aurului – nu știau aceasta ce o spune Sfântul Ioan în Apocalipsă – dar nu încetează să fie mamona. Evanghelia însă spune: sau Hristos sau mamona. *“Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui mamona”*²⁹.

Lucrurile înaintează în mod programat. În America câinii umblă fiind pecetluiți cu un emițător și, pac!, îi găsesc. Așa știu unde se află fiecare câine. Câinii care nu au marcaj și sunt fără stăpân, îi omoară cu raze laser. După aceea vor începe să-i omoare și pe oameni. Au pecetluit tone de pești și-i urmăresc din satelit în ce mare sunt. Acum iarăși a apărut o boală, pentru care au aflat un vaccin care va fi obligatoriu și, ca să-l poată face cineva, îl vor pecetlui. Câți oameni nu sunt deja pecetluiți acolo cu raze laser, unii pe frunte și alții pe mână. Mai târziu, cel care nu va fi pecetluit cu numărul 666 nu va putea nici vinde, nici cumpăra, sau să ia împrumut, să fie numit într-un post etc. Îmi spune gândul că antihrist cu acest sistem vrea să prindă toată lumea și, dacă cineva nu este în sistem, nu va putea lucra, fie el roșu, fie negru, fie alb, adică toți. Va supraveghea astfel printr-un sistem

²⁵ Zaharia 11,1-13;

²⁶ Psalmul 68,22;

²⁷ Psalmul 21,19;

²⁸ Apocalipsa 13,18;

²⁹ Matei 6,24;

economic care va controla economia mondială și numai aceia care au primit pecetea cu numărul 666 vor putea avea acces la schimburi comerciale.

Dar ce vor păți oamenii care se vor pecetlui!... Mi-a spus un specialist că prin razele laser se pricinuiesc vătămări. Oamenii care se vor pecetlui vor atrage astfel razele soarelui și vor fi atât de vătămați încât își vor mânca limbile de durere³⁰. Cei care nu se vor pecetlui vor petrece mai bine decât ceilalți pentru că Hristos îi va ajuta pe cei ce nu s-au pecetluit. Acesta nu este puțin lucru!

- Părinte, când îi va ajuta? După aceste evenimente?

- Nu, chiar atunci.

- Părinte, dacă nu vor putea vinde și cumpăra, cum vor putea petrece mai bine?

- Să vezi, Dumnezeu știe un mod, îl știu și eu. Așadar..., m-a preocupat mult subiectul acesta și mi-a trimis după aceea... o telegramă. Măi, măi, cum ne iconomisește Dumnezeu!

- Părinte, de ce pecetluirea se numește și încreștere?

- Pentru că nu este la suprafață. Ce înseamnă “a încresta”? Nu înseamnă a trage linii adânci, creștături? Pecetluirea va fi încreștere, pe care o vor pune mai întâi pe toate produsele și după aceea vor impune să se facă și cu raze laser pe mâna sau pe fruntea oamenilor. Acum doi ani i-am spus unui medic din Toronto despre pecetluire și acum, mi-a spus acela, a citit într-un ziar că în loc de cartelă cer amprente³¹ de la mână. Ei înaintează dar nu putem spune că va fi asta sau aceea. Unele televizoare trimise în ultimul timp în Grecia au și un aparat care urmăresc pe cei ce privesc la televizor. Peste puțin toți cei ce vor avea televizor vor privi la televizor, dar vor fi văzuți și ei. Adică vor urmări și vor fi urmăriți. Li se va controla astfel prin computer toată viața lor; ce spun, ce fac, totul. Vezi la ce fel de dictatură s-a gândit diavolul! La Bruxelles au o clădire întregă cu 666, în care-și adăpostesc computerul. Acest computer poate controla miliarde de oameni – sunt aproape șase miliarde în toată lumea. Toate le vor fi cunoscute printr-o răsucire de buton. Unii europeni s-au împotrivit, deoarece se tem de

³⁰ Apocalipsa 16,10;

³¹ Starețul se referea la imaginea palmei ce înlocuiește cartela.

dictatura mondială. Noi, ortodocșii, ne împotrivism, pentru că nu-l vrem pe antihrist și, firește, nici dictatura. Ne așteaptă evenimente, dar nu vor dura mult. Pe cât s-a vătămat Ortodoxia prin comunism, pe atât se va vătăma și acum.

Noile buletine de identitate

- *Părinte, a spus cineva: “Cum de folosiți bancnota de 5.000 de drahme care are pe ea nr. 666? Același lucru este și cu buletinul”.*

- Hârtia de 5.000 este ban – și lira Angliei are pe ea pe regina Elisabeta; asta nu vatămă. “*Cele ale Cezarului, dați Cezarului*”³². Aici însă este vorba de identitatea mea, este ceva personal; nu este ban³³. Identitatea înseamnă ceea ce înseamnă și cuvântul; adică cineva se identifică cu cele pe care le declară. Ei pun pe diavolul și să semnez că îl primesc. Cum să fac asta?

- *Părinte, ce legătură are acest buletin de identitate cu pecetluirea?*

- Buletinul de identitate nu este pecetea; este introducerea pecetluirii.

- *Părinte, lumea întreabă ce să facă în legătură cu noile buletine de identitate.*

- Atunci când vă întreabă, voi cel mai bine să le spuneți oamenilor să întrebe pe duhovnicii lor și să facă răbdare să vadă cum va acționa Biserica, pentru că mulți pun întrebări, dar puțini înțeleg răspunsurile. Deoarece eu am scris clar în broșura “*Semnele vremurilor*”: **Fiecare să acționeze potrivit cu conștiința lui.** Desigur, unii spun: “*Ei, acestea sunt o părere a unui călugăr, nu este poziția Bisericii*”. Eu însă nu mi-am spus părerea mea, ci am formulat simplu cuvintele lui Hristos, ale Evangheliei, pentru că propria noastră părere trebuie s-o supunem voii lui Dumnezeu, ce se exprimă în Evanghelie. Alții, spun cele contrare celor ce le-am spus eu, spunând că le-a zis Părintele Paisie. Unii, care le aud, deși lucrurile sunt așa de serioase, nu întreabă dacă sunt așa, dacă într-adevăr le-am spus, ci le cred. Eu nu mă tem, le spun cu curaj. Vin

³² Matei 22,21; Marcu 12,17.

³³ “Banul vine de la stat și tot la stat se duce, însă buletinul poartă chipul și semnătura mea, îmi reprezintă identitatea” (n.n.)

și la Colibă și aruncă 666 în cutie. În sfârșit, asta nu-i nimic! Într-o zi mi-au pus o inscripție pe ușă... Am crezut că a venit cineva, nu m-a găsit și a scris “lipsește”, ca s-o vadă și altcineva. Dar mă uit mai bine, și ce să văd? Era scrisă o ocară. O astfel de ocară n-am auzit nici când eram mirean. Toată această situație va primi o măturătură bună, dar vom trece și noi o furtună. Lumea s-a ridicat, trebuie să ne ridicăm și noi cu multă rugăciune.

Pe unii îi interesează subiectul buletinelor de identitate, alții îl exploatează și creează probleme. **Biserica trebuie să ia o poziție corectă. Să vorbească, să explice credincioșilor ca să înțeleagă că de vor lua buletinul de identitate, asta va constitui o cădere.** În același timp să ceară de la stat ca noul buletin cel puțin să nu fie obligatoriu. *Dacă Biserica ia o poziție serioasă se va respecta libertatea credincioșilor*, așa încât cel ce vrea își va lua noul buletin, iar cel ce nu vrea, să-l păstreze pe cel vechi; atunci vor plăti numai câteva nuci tari pentru că ceilalți le vor sta împotriva. Cea mai multă lume își va face treaba sa. Cei ce vor voi să se folosească lumește vor avea noul buletin, iar ceilalți, sărmanii, cei credincioși, vor avea buletinul vechi și-i vor chinui.

Acum, fiindcă ministrul a făgăduit să nu pună 666 în buletinele de identitate, nici la vedere, nici nevăzut, și asta e ceva. Vom avea răbdare și se va vedea ce va fi. Și numai faptul că spun că nu îl pun pe 666 este ceva. Se leapădă și ei înșiși. Să vedem în cele din urmă ce vor pune. Până să circule noile buletine de identitate, poate veni urgia lui Dumnezeu. După aceea, nu înseamnă că în 24 de ore toți vor trebui să-și scoată buletine noi. Să iasă primele; se vor examina, să iasă ministrul mincinos, și atunci lupta va fi dreaptă. Dacă acum continuăm protestele, aceia vor spune: *“Iată, aceștia pricinuiesc tulburare. Deși nu s-a pus problema, ei strigă și protestează”*. Câinele, dacă e păzitor bun, latră atunci când vine hoțul. Când pleacă, tace. Dacă însă continuă să latre, atunci nu e păzitor bun.

- Părinte, au mai spus că, deoarece avem toleranță religioasă, să nu se mai treacă apartenența religioasă în noile buletine de identitate.

- Da, pe ei nu-i interesează, pe mine însă mă interesează, pentru că este identitatea mea. Scrie de unde sunt și ce sunt. Dacă nu va apărea

apartenența religioasă pe buletin, se vor ivi probleme. De pildă, va merge cineva la biroul de căsătorii. Dacă buletinul spune *ortodox* – indiferent de câte carate este – e în regulă. Dacă însă nu scrie apartenența religioasă cum să i se dea certificat de căsătorie? Pentru Biserică lucrul acesta va produce încurcătură³⁴. Iar dacă se pune religia de bună voie, asta va fi și ca o mărturisire. **Europa este Europa. Aici este altceva.**³⁵

- ***Părinte, cum se va introduce pecetluirea?***

- Încet-încet, după cartelă și buletin de identitate, adică după “**îndosariere**”, vor înainta în mod viclean la pecetluire. Vor sili prin diferite mijloace viclene, pentru ca oamenii să primească pecetea pe frunte sau pe mână. Vor forța astfel lucrurile și vor spune: “*Vă veți mișca numai cu cartele; banii se vor desființa*”. Va da cineva cartela la magazin și va cumpăra și vânzătorul va lua banii din bancă. Cel ce nu va avea cartelă, nu va putea nici vinde, nici cumpăra. Pe de altă parte vor începe să facă reclamă “*sistemului perfect*”, pecetluirii cu raze laser cu 666 pe mână sau pe frunte, care nu se va vedea la exterior. În același timp la televizor vor arăta că cutare a luat cartela cutăruia și i-a luat banii din bancă și vor spune mereu: “Mai sigură este pecetluirea cu raze laser pe mână sau pe frunte, pentru că numai deținătorul își știe numărul lui. Pecetluirea este sistemul perfect. Celălalt nu-ți va putea lua nici capul, nici mâna și nici nu-ți va vedea pecetea”. De aceea lasă acum pe hoți, pe făcătorii de rele să are. Au jefuit cincisprezece chilii din jurul Kareii. Pe unul l-au omorât ca să-l prade. Astfel fiecare va afla prilejul să prade și să ia orice vrea. Să spunem că vrea să răpească un ogor, va spune că era chipurile al bunicului său sau că l-a închiriat cândva pentru pășunat, așa că, hai, vezi dacă poți să-i dai de capăt. Vor spune după aceea cei competenți: “Din păcate nu-i putem controla; controlul se poate face numai la computer”, și vor înainta spre

³⁴ În Grecia certificatul de căsătorie îl dă numai Biserica Ortodoxă, care nu admite căsătoria religioasă cu neortodocși, oricare ar fi: catolici, protestanți, iudei, musulmani! (conf. Canonului 72 Sinodul VI Ecumenic).

³⁵ Într-adevăr, părintele cu mult discernământ învață că atâta timp cât legile lumii se împotrivesc credinței neamului, ne putem opune a le primi și pune în aplicare. (n.n.)

pecetluire. Vor căuta apoi la computer să vadă dacă ești pecetluit, ca să te servească sau nu.

Cei trei ani și jumătate³⁶ vor fi grei și o vor plăti unii care nu vor fi de acord cu acest sistem. Pentru unii ca aceștia vor găsi vreo pricină și îi vor băga în închisoare. După un an îi vor duce în alt oraș pentru cercetări, ca să treacă pe la alt tribunal; dintr-un oraș în altul. După aceea vor spune: “Să ne ierți, ești nevinovat. Dacă ai fi fost pecetluit, am fi cercetat despre tine într-un minut. Acum însă nu-ți putem face control”.

- Părinte, vor putea impune pecetluirea cu sila?

- “Politețea” lor nu va ajunge până acolo! Vor fi politicoși pentru că vor fi... europeni. Vor arăta că sunt la înălțime. Nu vor chinui pe oameni, dar omul nu va putea trăi, dacă nu are pecetea. Vor spune: “Fără pecete vă chinuiți! Dacă ați fi primit-o, nu ați fi trăit așa de greu.” Nu vor putea folosi nici monezi de aur, nici dolari dacă vor avea. De aceea, *dacă fiecare se va îngriji să trăiască de pe acum simplu, în cumpătare, va putea trăi în acei ani. Să aibă un ogoraș, să cultive grâu, cartofi. Să pună puțini măslini și atunci, cu vreun animal, cu vreo capră, cu puține găini va putea înfrunta nevoile familiei sale.* Pentru că și provizii de ar face nu-i vor folosi mult, deoarece alimentele nu țin mult, și se strică repede. Firește, greul va dura puțin, trei-trei ani și jumătate. Pentru cei aleși se vor scurta zilele³⁷. Nu-și vor da seama când au trecut. Dumnezeu nu va lăsa pe om neajutorat.

- Părinte, în acești ani grei va interveni Hristos?

- Da. Vezi, dacă aici unui nedreptățit, care are dispoziție bună, fiindcă este îndreptățit să primească ajutorul dumnezeiesc, i se arată de multe ori sfinții, Maica Domnului, Hristos, ca să-l mântuiască, cu cât mai mult atunci când sârmana lume se va afla într-o situație atât de grea. Va fi o vijelie, o mică ocupație a lui satana-antihrist. După aceea va mânca o palmă de la Hristos, se vor cutremura toate neamurile și va veni pacea în lume pentru mulți ani. De această dată Hristos va da o ocazie ca să se mântuiască făptura Sa. Hristos Își va lăsa făptura Sa? Se va arăta la punctul culminant, când oamenii nu ar mai putea ieși,

³⁶ Daniel 9,27; Apocalipsa 12,6 și 13,5.

³⁷ Matei 24,22; Marcu 13,20.

singuri, ca să-i mântuiască din mâinile lui antihrist. Oamenii se vor întoarce la Hristos și va veni în toată lumea o liniște duhovnicească pentru mulți ani. Unii leagă a Doua Venire de această intervenție a lui Hristos. Eu nu pot spune asta. *Gândul îmi spune că nu va fi a Doua Venire, când va veni ca Judecător, ci o intervenție a lui Hristos, pentru că sunt atâtea fapte care nu s-au petrecut încă.* Va interveni Hristos, va da o brâncă acestui întreg sistem, va pedepsi tot răul și în cele din urmă îl va transforma în bine. Drumurile se vor umple de locuri de închinare. Autobuzele vor avea icoane pe dinafară. Toți oamenii vor crede. Te vor trage să le vorbești despre Hristos. Așa se va propovădui Evanghelia la toată lumea³⁸ și atunci Hristos va veni ca Judecător să judece lumea. Altceva este Judecata, altceva o intervenție a lui Hristos, ca să ajute făptura Sa.

- *Pecetluirea este totuna cu lepădarea?*

- Deși Sfântul Ioan Evanghelistul spune clar în Apocalipsă despre pecetluire, unii nu înțeleg. Ce să le spui? Din păcate auzi o grămadă de neghiobii ale minții de la unii “cunoscători” contemporani. Unul spune: *“Eu voi primi buletinul cu 666 și voi pune o cruce”*. Altul: *“Eu voi primi pecetea pe frunte și îmi voi face și o cruce pe ea...”* Și o grămadă de asemenea prostii. Ei cred că se vor sfinții în felul acesta, câtă vreme acestea sunt înșelări. Un episcop mi-a spus: *“Eu, lângă semnătură voi face și o cruce. Nu mă lepăd de Hristos, ci, simplu, mă slujesc (folosesc). În regulă – îi spun – tu ești episcop și pui o cruce lângă numele tău în virtutea calității ce o ai; altul este arhimandrit și pune și el, datorită rangului ce-l are, o cruce. Lumea ce va face?”* Lucrul murdar nu se sfințește. Apa curată primește harul și se face aghiazmă. Urina nu se face aghiazmă. Piatra se face pâine prin minune. Necurăția nu primește sfințenie. Prin urmare, diavolul, antihristul, atunci când este în buletinul nostru de identitate, pe mână sau pe fruntea noastră cu simbolul lui, nu se sfințește deși am pune și o cruce. Avem puterea Sfintei Cruci, a Lemnului Sfânt, a harului dumnezeiesc a lui Hristos, numai atunci când păstrăm harul Sfântului Botez, prin care ne lepădăm de satana, ne unim cu Hristos și primim Pecetea Sfântă: *“Pecetea*

³⁸ Matei 24,14; Marcu 13,10;

darului Sfântului Duh”. Vezi, unii ca aceștia merg înainte cu o logică... Vor pune alături o cruce și totul e în regulă. Și deși vedem că Sfântul Apostol Petru s-a lepădat numai la exterior de Hristos, dar și asta a fost tot lepădare³⁹, aceștia se leapădă de pecetea cea sfântă a lui Hristos ce li s-a dat la Sfântul Botez, ca să primească pecetea lui antihrist, și spun că au înlăuntrul lor pe Hristos!

- ***Părinte, dar dacă cineva primește pecetea din neștiință?***

- Aceasta se va putea întâmpla numai din nepăsare. Ce neștiință să fie, atunci când lucrurile sunt atât de clare? Chiar dacă nu ar ști cineva, trebuie să se intereseze și să afle. Dacă spune că n-am știut și pentru asta am primit pecetea, Hristos ne va spune: *“Fățarnicule, fața cerului știți s-o judecați, iar semnele vremilor nu puteți!”*⁴⁰. Chiar de s-ar pecetlui cineva din neștiință, pierde harul dumnezeiesc și primește lucrarea diavolească. Vezi, copilașul, la Sfântul Botez, atunci când preotul îl afundă în apă⁴¹ primește pe Sfântul Duh, fără ca acela să-și dea seama de asta și după aceea sălășluiește în el harul dumnezeiesc.

³⁹ Matei 26, 69-75; Marcu 14,66-72; Luca 22,54-62; Ioan 18, 16-18; 25-27.

⁴⁰ Matei 16,3

⁴¹ Conform Canonului 50 al Sfinților Apostoli, Botezul valid se face *numai* prin cele trei afundări în apă.

LEGALIZAREA CRUCII MONAHALE - LEGITIMAȚII PENTRU RAI

Pustnicul Ghimnazie Moldoveanul

În ziua de azi, se legalizează și se impozitează totul: munți și văi, păduri, vii și livezi, grădini și parcuri, râuri și izvoare. Dacă nu sînt trecute în dosare și chitanțe, sînt ca și cum n-ar fi.

Iată că, mai nou, acest principiu este aplicat și monahilor.

Pentru ca nici ei, nici societatea să nu aibă îndoieli asupra propriei existențe, Sinodul BOR a adoptat o lege prin care înființează niște tichete “monahale”, zise legitimații, legalizând în acest chip pe călugări, pentru a nu vagabonda ilegal prin pustii, precum oarecând Ilie Proorocul, ori Ioan Botezătorul. Este acordată libertatea *doar* monahilor “pecetluiti” de a circula, de a-și vizita părinții, rudele, prietenii, ori de a se stabili într-o altă mănăstire, libertatea de a călători fără restricții comuniste.

Așa au gândit stăpânii Bisericii: dacă în lume unii legalizează incestul și eutanasia, alții - homosexualitatea și pedofilia, și câte alte “necesități”, ei de ce n-ar “legaliza” monahismul? Chiar dacă nimeni nu le-o cere - monahi, duhovnici, stareți etc. - dumnealor totuși o fac, așa, din oficiu. Ca să intrăm și noi în rând cu oamenii, pentru a nu fi confundați cu haiducii ori partizanii.

Precauții utile, chiar necesare astăzi, când nu mila Domnului, ci leafa Statului te ține în mănăstire, leafă ce-ți garantează confortul și bunăstarea pentru o bătrânețe fericită. Iată că monahii întreținuți ai guvernului își legalizează pustnicia, renunțând la libertatea în Hristos, libertate riscantă pentru liniștea și odihna lor.

L-au scos din mijlocul lor pe Hristosul goilor și flămânzilor, al curvelor și proscrisilor, pentru a beneficia de privilegiile Annei și Caiafei. Dacă – începând cu Apostolii – creștinii se socoteau paria în această lume, după cum Însuși Hristos a fost socotit, astăzi călugării aspiră la statutul de paria cu legitimație. Paria cu acte în regulă, pentru a nu avea probleme, nu cu Hristos, ci cu lumea, pe care ei susțin că au lăsat-o, luând crucea suferințelor lui Hristos. Paria cu autorizație, pentru a nu mai fi înjurați pe străzi cu epitete de genul: golan, vagabond, om fără căpătâi, calomnii ce le afectează statutul de cetățean cuminte și onorabil, dornic și el de intrare în Europa. Paria ce-și apără “mândria de om”, având și ei “personalitatea” și “demnitatea” lor – nu a lui Hristos, “vagabondul” smerit, predicator neautorizat, răspândind o credință la fel de neautorizată, ilegală și antisocială.

După legile monahale rămase din vechime, în tot ce săvârșea, călugărul era binecuvântat de bătrânul său, bătrân cu viață duhovnicească și autoritate deplină. Cuvântul bătrânului, sfatul și hotărârea lui asupra unei situații erau de ajuns pentru mântuirea ucenicului. Bătrânul nevoitor era pentru tânărul monah mai mult decât duhovnic ori stareț, căci sfințenia și discernământul lui arătau că în el era Duhul lui Dumnezeu. Dacă se întâmplă să citim în istoria monahismului că unii monahi săvârșeau fapte bizare pentru cei din jur, înțelegem că le făceau cu blagoslovenie de taină, împlinind un canon, știut doar de ei și de duhovnic. Așa a fost dintotdeauna.

Astăzi însă, iată că autoritatea duhovnicului e pusă la îndoială și încălcată. Duhovnicul e privat de libertatea de a hotărî tainic între el și ucenic amănuntele mântuirii, printr-o inovație laică și scolastică, elaborată de ierarhii BOR: legitimația de călugăr. N-au fost consultați pentru această decizie nici stareții, nici duhovnicii, nici monahii. Pentru și peste toți au hotărât abuziv și umilitor ierarhii, disprețuind orice eventuale alte opinii.

În cartea numită *Molitfelnic* există o slujbă prin care laicul e trecut în rândul monahilor: *Rânduiala tunderii monahului*. Această slujbă, fără alte legitimații și accesorii lumești, e singura formă valabilă și necesară pentru a deveni monah; e singurul mijloc legal/canonic ortodox, lăsat nouă de Îngerul lui Dumnezeu prin mijlocirea Sfântului Pahomie, cel ce a primit sfânta rânduială a chipului călugăresc. Nu legitimații, nu tichete și cartele “călugărești”, ci schimbare în duh, prin duhovnicească lucrare!

Obiectivul sfânt de altădată, Crucea lui Hristos, e schimbat cu o nouă “cruce”, crucea falsă a suferinței închinată prosperității umaniste, doctrinelor și ideologiilor nihiliste: “crucea” dracului filantrop, “iubitor de oameni” – împotriva durerii și răstignirii pe Crucea lui Hristos.

Demonică dedublare, “anti-crucea” a furat mințile ierarhilor noștri, răstignind monahismul pe “crucea” progresului și bunăstării, eficienței și modernizării. “Cruce” de catifea netedă și parfumată, legalizată și salarizată. Fără asperități și impurități. Fără dureri, griji și necazuri. Ca să o poată duce pe umerii lor monahii cuminți și prosperi.

Cât despre adevăratul monahism al celor din urmă timpuri, vedenia de la anul 1854 a Starețului Ioasaf din Mănăstirea “Sfântul Sava” este deosebit de grăitoare: “[...] mai mergând noi puțin, am văzut de departe și alți oameni, și aceștia tot cu haine călugărești îmbrăcați ca și ceilalți. Însă îmbrăcămintea și fețele lor străluceau mai mult decât soarele și aveau mai multă și mai mare slavă decât ceilalți, dar erau puțini la număr. Atunci am întrebat pe povățuitorul meu zicând: “Sfinte Gheorghe, cine sunt aceștia? Ce sunt de au atâta slavă, strălucire și frumusețe și ce au săvârșit în viața lor?”. Atunci el mi-a răspuns zicând: “Aceștia sunt călugării cei de acum, care fără povățuitori și fără pilda faptelor bune ale altora, ci numai din singura lor bunăvoință au râvnit faptele bune ale călugărilor celor de demult, săvârșind faptele cele bune ale lor, bineplăcând lui Dumnezeu. Și pentru aceasta i-a proslăvit pe ei Dumnezeu.”

[...] În zilele acestea, se potrivește cuvântul: “Cel ce mântuiește, mântuiește și sufletul său!” Nimeni să nu aștepte ajutor de la altul, ci numai de la Maica Domnului. Cel ce va cădea la Dânsa cu tot sufletul, îl va povățui și cu adevărat se va mântui, pentru că toate câte le voiește

le poate, căci : “Mult pot rugăciunile Maicii spre îmblânzirea Stăpânului.”⁴²

Iată că astăzi îngereasca descoperire a expirat, iar a te ruga, a posti, a bate metanii, fără legitimație, constituie infracțiune. Plângi și te căiești în zadar de păcatele tale, căci Dumnezeu aude și iartă doar pe cei cu legitimații. Dacă mântuirea vine prin legitimații, adio duhovnic și duhovnicie! - ne facem frizeri. Dacă mântuirea vine prin legitimații, cine-i în Rai?

⁴² În *Hrană duhovnicească*, Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

PROOROCIRI DESPRE SFÂRȘIT

Avva Pamvo⁴³

Avva Pamvo l-a trimis pe ucenicul sau ca să vândă rucodelia sa. Și făcând 16 zile (după cum ne spunea nouă) noaptea dormea în tinda bisericii Sfântului Apostol Marcu, și văzând slujba bisericii s-a întors la bătrânul. A învățat încă și câteva tropare.

Deci i-a zis lui bătrânul: “Te văd fiule tulburat. Nu cumva vreo ispită ți s-a întâmplat în cetate?” Răspuns-a fratele: “Cu adevărat Avvo, întru lenevire cheltuim zilele noastre, în pustia aceasta și nici canoane, nici tropare nu cântăm. Mergând la Alexandria, am văzut cetele bisericii cum cântă și m-am întristat că nu cântam și noi canoanele și troparele.”

I-a zis lui bătrânul: “*Amar nouă fiule, că au ajuns zilele în care vor lăsa călugării hrana cea tare, cea zisă prin Sfântul Duh și vor urma cântărilor și glasurilor, căci ce umilință și ce lacrimi se nasc din tropare? Când stă cineva în biserică sau în chilie și își înalță glasul său ca neputincioșii? Că dacă înaintea lui Dumnezeu stăm, suntem datori să stăm cu multă umilință și nu cu răspândire, că n-au ieșit călugării în pustia aceasta ca să stea înaintea lui Dumnezeu și să se răspândească și să cânte cântări cu viers și să pună glasurile la rânduială cu meșteșug, să-și clatine mâinile, să-și târască picioarele, ci suntem datori cu frica*

⁴³ *Patericul Egiptean*, pg. 209 cuvântul 15.

lui Dumnezeu și cu cutremur, cu lacrimi și suspinuri, cu glas evlavios, umilit, măsurat și smerit să aducem lui Dumnezeu rugăciune.

Că iată îți zic ție fiule, vor veni zile când vor strica creștinii cărțile Sfintelor Evanghelii și ale Sfinților Apostoli și ale dumnezeieștilor Prooroci, ștergând Sfintele Scripturi și scriind tropare și cuvinte elinești. Și se va revărsa mintea la acestea, iar de la acelea se va depărta. Pentru aceasta Părinții noștri au zis: „Cei ce sunt în pustia aceasta să nu scrie viețile și cuvintele părinților pe pergament, ci pe hârtii, că va să șteargă neamul cel de pe urmă viețile părinților și să scrie după voia lor, fiindcă mare este necazul ce va să vină.” Și i-a zis lui fratele: “Așadar se vor schimba obiceiurile și așezămintele creștinilor și nu vor fi preoți în biserică să facă acestea?” Și a zis bătrânul: “*În astfel de vremuri se va răci dragostea multora și va fi necaz mult. Năpădirile păgânilor și pornirile noroadelor, neastâmpărul împăraților, desfătarea preoților, lenevirea călugărilor. Vor fi egumeni nebăgând seama de mântuirea lor și a turmei, osârdnici toți și silitori la mese și gâlcevitori, leneși la rugăciuni și la clevetiri grabnici, gata spre a osândi viețile bătrânilor și cuvintele lor, nici urmându-le, nici auzindu-le, ci mai vârtos ocărându-le și zicând: “De-am fi fost și noi în zilele lor ne-am fi nevoit și noi.”* Iar episcopii în zilele acelea se vor sfii de fețele celor puternici, judecând judecăți cu daruri, nepărtinind pe cel sărac la judecată, necăjind pe văduve și pe sârmani chinându-i. Va intra încă și în norod necredință, curvie, urâciune, vrajbă, zavistie, întărâtări, furțișaguri și beție.” Și a zis fratele: “Ce va face cineva în vremile și anii aceia?” Și a zis bătrânul: “**Fiule în acele zile cel ce își mântuiește sufletul său mare se va chema în împărăția cerurilor.**”

NTR- ADEV | R, NE TEMEM

Ieromonahul Hristodul Aghioritul⁴⁴

Unii spun fără să se gândească prea mult: “Și de ce ne temem?” Amintim tuturor acestora care găsesc încontinuu pretexte pentru păcatele lor că *“începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu”* (Psalm 110, 10), care este însă o teamă dezinteresată, izvorând din străduința unui suflet cucernic și credincios, de a nu face ceva ce nu i-ar plăcea lui Dumnezeu sau ceva care L-ar mâhni.

În ceea ce privește subiectul nostru, dacă ne temem, ne temem să nu-L întristăm pe Sfântul Duh: *“Să nu întristați Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu, întru care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării”* (Efeseni 4, 30), așa cum spune îndemnul Apostolului nostru. Toți cei care protestează și pun înaintea piepturilor lor arată că nu se tem de nimeni și merg împotriva sistemului mondial; lucru pe care ceilalți nici măcar nu-l pot înțelege, fiindcă se tem să nu piardă bunurile materiale de care se bucură și care, toate, provin direct de la cei care-și impun planurile lor antihriste.

Părintele Porfirie, întrebat fiind de către starețul unei mănăstiri de ce n-a spus ceva lumii despre acest subiect al cărților de identitate și al numărului 666, a dat următorul răspuns, în care e cuprins întregul adevăr.

⁴⁴ Fragmentul a fost publicat și în cartea *La apusul libertății* sub același autor.

Iată cum explică părintele de ce unii desconsideră subiectul în cauză: *“Și eu lupt pentru această problemă, dar în mod diferit. Am constatat că mintea omului, iubind patimile, este întunecată și nevăzătoare. Așadar, orice aș spune, pentru că mintea aceasta a omului e lipsită de lumină și nu vede, fiindcă e întunecată de patimi, cuvintele mele nu vor ajuta cu nimic. De aceea, toate eforturile mele constau în a-l face pe om să înțeleagă că din cauza patimilor sale e orb și că de aceea e firesc să nu vadă. Fac acest lucru pentru a-l îndemna pe om să-și curețe sufletul ca să poată vedea și singur toate câte se întâmplă în zilele noastre”*.

Aceasta este astăzi o constatare obișnuită. Vedem teologi, duhovnici etc., care pe de o parte spun “este”, iar pe de alta spun “poate nu este”, arătând astfel, fără să se ascundă, că ei înșiși sunt lipsiți de vederea duhovnicească și că sunt purtați și *“duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățăturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin viclesugul lor, spre uneltirea rătăcirii”* (Efeseni 4,14). Prin această purtare și prin această conduită a lor, singurul lucru pe care-l reușesc este să se expună continuu pe ei înșiși și să dovedească în mod real că nu văd. Sfinții noștri când spuneau “da” era “da” și când spuneau “nu” era “nu”. Adeverind acest lucru, Apostolul Pavel scrie: *“Credincios este Dumnezeu, că n-a fost cuvântul nostru către voi da și nu”* (II Corinteni 1, 18). Astfel, ei înșiși, prin atitudinea lor, arată tuturor celor care îi ascultă că dau atenție cuvântului Evangheliei, după cum scrie Părintele Paisie în cartea sa *“Părinți atoniți și întâmplări din Muntele Athos”*: *“Dacă cumva cineva dintre noi, părinții egumeni, este puțin nevăzător duhovnicește, să nu cerem supunere oarbă de la călugări, ca să nu cădem cu toții în prăpastie, așa cum scrie: «Și dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă»”* (Matei 15, 14). Părintele Paisie, datorită sufletului său purificat și minții sale cu totul străvăzătoare și curate, a văzut toate câte se întâmplă, de aceea scrie: *“(…) în timp semnele apar foarte limpezi: “fiara” de la Bruxelles, cu 666, a sorbit aproape toate statele în computer. Cartea de identitate sau introducerea peceții, ce altceva arată?”*.

Vedem cum toți se ocupă numai și numai de introducerea numărului 666 în viața noastră și nu vorbesc deloc de lucrurile profetite care deja

se împlinesc în zilele noastre și care sunt legate direct de promovarea acestui sistem economic mondial.

Supunerea noastră trebuie să dovedească discernământ. Pentru că Domnul nostru Iisus Hristos respectă ca nimeni altul libertatea persoanei umane și niciodată nu ne încalcă libertatea personală, va trebui să avem discernământul necesar în ceea ce privește această temă delicată pe care o analizăm mai departe, fiindcă am văzut neliniștea unor frați ai noștri care, ascultând câteodată vreun patriarh, vreun episcop sau vreun duhovnic, spunându-le ceva ce nu seamănă cu tradiția noastră ortodoxă, se întreabă dacă trebuie să asculte sau nu, având în vedere că aceștia poartă un grad în ierarhia preotească.

Trebuie să înțelegem foarte bine că toți oamenii avem o calitate, pe care bineînțeles o acceptăm de bunăvoie și în libertate: suntem toți robi ai Domnului nostru Hristos: și patriarhul, și arhiepiscopul, și episcopul, și diaconul, și călugărul, și mireanul, toți suntem robi “îndatorați” a asculta cuvântul lui Dumnezeu. Și toți uniți alcătuim împreună cu capul, care este Hristos, **Trupul Bisericii**. Așadar, Dumnezeu a rânduit să fim toți împreună uniți cu El. El să fie capul, iar noi toți să fim mădulele trupului, într-o unire de nedesfăcut; adică un membru să depindă în totalitate de celălalt, ceea ce înseamnă că dacă un singur mădular suferă, atunci să sufere întreg trupul. Dumnezeu a rânduit ca un mădular, despărțit de trup, să nu poată exista de unul singur; și acest lucru l-a făcut bunul Dumnezeu ca să ne unească cu dragostea desăvârșită. Aducem aici un mic exemplu: patriarhul, care este cel dintâi în ierarhia robilor Lui, nu poate săvârși de unul singur Taina Sfintei Euharistii, ci e nevoie obligatoriu să fie de față cel puțin încă un membru de rând al Bisericii; și se arată generozitatea lui Dumnezeu, faptul că a rânduit ca un singur mădular să aibă absolută nevoie de celălalt și să depindă unul de altul.

Apostolul Pavel arată foarte bine că suntem “*trupul lui Hristos și mădulele fiecăre în parte*” (I Cor. 12, 27).

Așadar, toți robii din ierarhia Bisericii de la gradul cel mai înalt, al patriarhului, și până la gradul cel mai mic, al mireanului, au o singură datorie: să se supună și să asculte în mod absolut de cuvântul lui Dumnezeu. Singura diferență care există este aceea că

gradele superioare ale ierarhiei Bisericii și-au asumat lucrarea de a transmite cuvântul lui Dumnezeu spre gradele inferioare, și acest lucru pentru că Hristos Dumnezeu *“nu este Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii”*, Care voiește *“ca toate să se facă cu cuviință și după rânduială”* (I Corinteni 14,33,40).

Trebuie însă să înțelegem foarte bine că, în ciuda faptului că există o ierarhie a robilor Bisericii care sunt obligați să fie strâns legați și uniți cu Capul, totuși, pentru că ei sunt robi, dar trăiesc în libertate, în orice moment vor dori pot refuza cuvântul Domnului nostru și folosi propria lor judecată și pot urma propria lor voință.

Aici începe problema, pentru că, în timp ce aparent sunt robi ai lui Dumnezeu, de fapt servesc propria lor voință, făcând uz de propria lor judecată.

Să vedem ce ne spune Domnul despre ceea ce trebuie să facem în acest

caz:

Pe când Domnul Hristos se afla pe pământ împreună cu ucenicii și cu Apostolii Săi, la un moment dat i-a îndemnat să fie atenți la învățătura fariseilor; și aceasta pentru a distinge dacă ei caută cu adevărat cele ce sunt ale lui Dumnezeu. Atunci a spus: *“Cărturarii și fariseii au șezut în scaunul lui Moise; deci toate câte vă vor zice vouă, faceți-le și păziți-le; dar după faptele lor nu faceți, că ei zic, dar nu fac”* (Matei 23, 2-3). Să vedem aici, cu luare aminte, ce spune Hristos: *“Cărturarii și fariseii au șezut în scaunul lui Moise”*. Cu aceste cuvinte Domnul nostru face cunoscut ucenicilor Săi că scaunul pe care șezuse mai înainte prorocul Moise și din care învăța poporul cuvântul lui Dumnezeu ca reprezentant al Lui îl luaseră acum cărturarii și fariseii, oameni plini de ipocrizie. Cu toate că scaunul și l-au însușit oameni plini de patimi, Hristos nu îi îndeamnă totuși pe ucenicii Săi și nici poporul să plece de lângă acest fel de învățători și nici nu-i îndeamnă să nu-i asculte, ci îi sfătuiește în felul următor: *“Toate câte vă vor zice vouă, faceți-le și păziți-le”*. Să fim cu luare-aminte la ceea ce le spune: *“Cele ce vă spun să păziți, să păziți!”*. Vedem că Hristos Domnul nostru, pentru că ei se găsesc ierarhic pe scaunul lui Moise, nu ne-a dat poruncă să ascultăm de ce este al lor, adică de produsul propriei lor rațiuni și gândiri, adică de

ceea ce izvorăște din criteriile lor interesate. Ne-a dat porunca să-i ascultăm numai în ceea ce ne spun să păzim.

Cuvântul “*a păzi*” se referă la tot ceea ce Domnul ne-a spus să *împlinim* sau tot ceea ce e scris în Sfânta Scriptură, sau tot ceea ce a fost legiuit de Părinții Bisericii prin Sinoadele Ecumenice. Așadar aceștia au datoria de a asculta cuvântul lui Dumnezeu și, prin urmare, de a ne îndemna pe noi să-l păzim. Dacă ei, ca robi ai lui Dumnezeu, aflându-se în libertate, nu vor voi să dea ascultare anumitor lucruri, vor fi liberi să nu dea ascultare, suportând însă toate consecințele pe care le aduce cu sine apostazia, această neascultare și îndepărtare a lor de cuvântul lui Dumnezeu.

Noi, fiindcă suntem datori să ascultăm numai poruncile Domnului nostru, întrucât cei ce ne sunt superiori ierarhic nu ne îndeamnă să păzim vreuna din poruncile Domnului, nu suntem datori să-i ascultăm; dacă am fi datori, cuvântul lui Dumnezeu ar spune: toate câte vi le spun vouă să le faceți, faceți-le; adică toate câte vi le spun să le înfăptuiți, înfăptuiți-le. Dimpotrivă, nu numai că nu trebuie să ascultăm de părerile lor, dar Apostolul Pavel este mult mai aspru și spune: “*Chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceasta pe care v-am vestit-o, să fie anatema!*” (Galateni 1, 8).

Domnul nostru, Care după învierea Sa i-a trimis pe Apostoli la capătul lumii, nu le-a dat poruncă să meargă și să-i învețe pe oameni învățături diferite, porunci omenești, cuvinte teologice frumoase și povești nemuritoare. Două sunt poruncile pe care le-a dat lor, spunând: “*Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă*” (Matei 28, 19-20).

Vedem, așadar, că cea dintâi poruncă este de a-i boteza pe credincioși, pentru a se sălășlui Dumnezeu însuși în cei botezați, iar cea de-a doua este de a-i îndemna pe credincioși să păzească toate câte El a dat poruncă să fie păzite.

Prin urmare, Sfinții Apostoli și apoi urmașii lor, patriarhii, episcopii, preoții, teologii și așa mai departe, nu pot să-i învețe pe oameni ceea ce le spun propriile lor gânduri că e corect sau ceea ce ei înșiși cred că trebuie să facem în fiecare situație. Fie cineva patriarh, arhiepiscop,

duhovnic, preot, diacon, călugăr sau mirean, este obligat să transmită cuvântul lui Dumnezeu, sfătuind anume să păzim poruncile Domnului nostru: *“Căci nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Hristos Iisus, Domnul, iar noi înșine suntem slugile voastre, pentru Iisus”* (II Corinteni 4, 5).

Așa trebuie să avem o ascultare plină de discernământ, la care putem ajunge numai prin umilință adevărată. De asemenea, trebuie ca toți robii lui Dumnezeu, indiferent de gradul pe care-l au în ierarhie prin iconomia lui Dumnezeu, să fie uniți prin ascultare cu Capul Bisericii, Care este Domnul Iisus, pentru că, dacă un singur mădular e tăiat, acest fapt aduce *neorânduială* în tot trupul, iar acest membru va da socoteală pentru dezordinea pe care o va crea.

Terminând cuvântul Său, Domnul a spus: *“Dar după faptele lor nu faceți, că ei zic, dar nu fac”* (Matei 23, 3). Aici ne putem minuna de măreția dragostei lui Dumnezeu, Care ne îndeamnă să păzim tot ce ei ne spun să păzim, nu însă să și facem ce fac ei, pentru că prefăcându-se, ei vor spune, dar nu vor înfăptui. Aici Domnul nostru Hristos ne arată că nu trebuie să-i judecăm, și faptele lor viclene să nu devină cauză a depărtării noastre de El; ne spune că trebuie să păzim cu credință ceea ce ne spun să păzim, indiferent dacă ei înșiși în esență nu-L slujesc, nici nu-L iubesc, ci sunt nevoiți de scaunul pe care sunt așezați să se prefacă, îndemnându-ne să păzim poruncile Lui.

Deosebind acum voi înșivă adevărul, vedeți ce veți face, dacă:

1. Un episcop vă spune: “Bunii mei copii, Domnul nostru Hristos ne-a profețit în capitolul 13 al Apocalipsei că va veni cineva care ne va impune să acceptăm semnul cu numărul 666 pe mână sau pe frunte. Lucrul acesta nu trebuie să-l acceptăm, pentru că vom fi osândiți pe veci și, ca să nu-L mâhnim pe Hristos, nu trebuie să-l acceptăm nici pe cartea de identitate, nici pe vreun card și nici să votăm proiectul de lege prin care se va da puterea de a ni se impune acest număr, pentru că așa cum e scris *«oricine te silește să mergi cu el o milă, mergi cu el două»*”.

2. Un alt episcop va susține că: “Toate acestea sunt prostii. Nici un număr 666 și nici un semn exterior nu vă va vătăma. Nu vă ocupați de

asta, acceptați-l ca să vă faceți treaba și nu mai ascultați toți fanaticii și pe toți care văd pretutindeni numai demoni”.

Cred că din acest exemplu fiecare dintre voi îi poate distinge pe aceia care îl iubesc și îi slujesc lui Dumnezeu și care au grijă de propria voastră mântuire, și pe ceilalți, interesați numai *“să fie văzuți de oameni”* (Matei 6, 5) și care vă înșeală, voind să se arate buni față de voi și să-și justifice atitudinea lor de apostatați, de întoarcere de la Hristos, urmând să-și trăiască viața așa cum le e lor mai bine, pentru a se sluji pe ei înșiși și nu pentru a-L sluji pe Hristos. Pentru cei din urmă, să nu uităm spusele Sfântului Apostol Pavel: *“Fiindcă aceștia toți caută ale lor, nu ale lui Iisus Hristos”* (Filipeni 2, 21).

În Ortodoxie, nici un papă nu L-a înlocuit pe Domnul nostru Hristos prin infailibilitatea sa. Prin urmare, dacă vedem că cineva nu caută cele ale lui Dumnezeu, avem atâția alți episcopi și preoți buni care caută sincer pe cele ale lui Hristos și putem să-i ascultăm pe ei spunându-ne ce trebuie să păzim. Apostolul Pavel, într-un asemenea caz, sfătuia așa: *“Iar de învață cineva altă învățătură și nu se ține de cuvintele cele sănătoase ale Domnului nostru Iisus Hristos și de învățătura cea după dreapta credință... depărtează-te de unii ca aceștia”* (I Timotei 6. 3, 5).

Creștinii, dându-și seama că au început să apară unul câte unul “semnele”, se găsesc, așa cum ne găsim noi toți, în situația dificilă în care se găsea și Pilat, care în timp ce avea în fața lui întreg Adevărul, se întreba: *“Ce este adevărul”* (Ioan 18, 38). Mulți frați ai noștri sunt neliniștiți și se întreabă pe bună dreptate în legătură cu multe din aceste chestiuni și în special cu subiectul buletinului de identitate electronic (cu cip).

Într-o zi, un grup de patru tineri discutau despre cartea de identitate și fiecare avea câte o părere diferită. Așadar, spuneau:

- Eu m-am sfătuit cu duhovnicul meu și mi-a spus că nu trebuie să primim cartea aceasta de identitate - a spus cel dintâi. Sigur, ca o dovadă mi-a adus scrierile părintelui Paisie.

- Mie mi-a spus duhovnicul că sunt “ridicole” toate aceste lucruri și că numai cartea de identitate nu mă poate vătăma în vreun fel, a spus al doilea.

- Duhovnicul meu mi-a spus că dacă primesc cartea de identitate și pun peste ea o cruce, n-o să-mi poate face rău, a spus al treilea tânăr.

- Eu l-am întrebat pe duhovnicul meu și mi-a spus că el nu se ocupă cu Antihristul, ci cu Hristos și m-a sfătuit să fac și eu la fel, a completat cel de al patrulea.

După toate acestea, tinerii se întrebau cu nedumerire dacă ar trebui să asculte de duhovnicul lor, și dacă da, atunci ce se întâmplă când duhovnicii au păreri diferite și, mai mult decât atât, cu totul contrarii una față de cealaltă. Mai apoi m-au întrebat și pe mine și le-am spus că fiecare trebuie să asculte de duhovnicul lui până atunci când buna noastră maică Biserica, prin ierarhia ei, se va pronunța și va conduce lupta aceasta, pentru că atunci se vor risipi și norii cei întunecați.

Unii frați ai noștri spun că anumiți preoți își exprimă, siguri de ce spun, părerile și că le și publică în cărți, devenind astfel publică diferența de păreri, cu următorul rezultat: dacă cineva se află în adevăr, atunci se va împărtăși de acest adevăr multă lume, dar dacă acesta nu se află în adevăr, multă lume se va sminti. Biserica noastră spune că nu o să fie cuprinși de hățișuri și nici nu se vor rătăci toți cei care vor avea grijă ca mintea lor să fie plină de râvnă, curată și de trezvie, cu ajutorul Sfințelor Taine și al ascultării duhovnicești. Biserica noastră iubitoare ne învață că Sfântul Duh este Unul și că pentru fiecare problemă are o singură părere și o singură voință.

Din acest motiv este imposibil ca firea Sa cea bună să-i “informeze” în legătură cu una și aceeași temă pe cei patru preoți, reprezentanții Lui, pe fiecare în mod diferit. Aceasta se datorează firesc faptului că înainte de a ne dedica pe noi înșine slujirii lui Dumnezeu, nu ne-am îngrijit atât cât trebuia pentru curățirea sufletului nostru. Dacă fiecare duhovnic și-ar fi lepădat propria lui voință și propria lui părere, ne-am fi unit toți în Unul Hristos, Care este Adevărul cel adevărat, și am fi lăsat astfel harul să lucreze și am învăța toate câte El “*ne-a poruncit*”. Așadar, nu trebuie să ne înstrăinăm atunci când ne aflăm în fata unei multitudini de păreri, ci bine ar fi să avem în vedere porunca Apostolului: “*Nu vă lăsați furați de învățăturile străine cele de multe feluri; căci bine este să vă întăriți prin har inima voastră*” (Evrei 13, 9); și cât vom putea, să ne împărtășim de Sfintele Taine, ca să se lumineze mintea noastră “*să*

nu mai fim copii duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățaturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin vicleșugul lor spre uneltirea rătăcirii” (Efeseni 1, 14).

Până când maica noastră Biserica, prin preacucernica ei ierarhie își va conduce ca un bun păstor turma, și credem că acest lucru se va întâmpla curând, *“tu însă rămâi în cele ce ai învățat și de care ești încredințat, deoarece știi de la cine ai învățat, și fiindcă de mic copil cunoști Sfintele Scripturi, care pot să te înțeleptească spre mântuire, prin credința cea întru Hristos Iisus” (II Timotei 3, 14-15).*

Cine nu este teolog ?

Într-o revistă s-a reprodus un text publicat de o altă revistă, care, după ce a fost citit, i-a scandalizat pe foarte mulți creștini. Vom prezenta aici câteva puncte ale acestui articol, pentru a constata fiecare că sunt aspecte inacceptabile pentru Ortodoxia noastră. Așadar, acolo scrie:

1. “Trebuie să subliniem că nu sunt teologi toți cei care identifică Antihristul cu 666”. Revista în cauză, republicând articolul, arată că nu cunoaște și că disprețuiește întru totul textele sfinte ale Scripturii noastre, cu impietate spunând “că nu sunt teologi (de Dumnezeu cuvântători)” atâția și atâția sfinți ai Bisericii noastre care ne-au lăsat prin tradiție scrieri și opere foarte prețioase, unde s-au pronunțat în legătură cu tema noastră; să pomenim numai câțiva: Sfântul Efreem Sirul, Sfântul Irineu episcop al Lyonului, Sfântul Andrei episcopul Noii Cezareei, Sfântul Ipolit papă al Romei, Sfântul Areta episcopul Noii Cezareei și atâția alți sfinți ai Bisericii noastre. Oare nu se rușinează necredincioșii să spună că sfinții noștri “nu sunt teologi”? Noi, considerând această necinstire adusă Sfinților o necinstire a propriei noastre persoane, le spunem că numai prin faptul de a disprețui, de a desconsidera și de a necinsti sfinții și de a se considera teologi pe ei înșiși arată în ochii tuturor căderea duhovnicească pe care au suferit-o, potrivit cu legea duhovnicească, care spune: *“Oricine se înalță pe sine (mai presus de sfinți) se va smeri” (Luca 18, 14).*

2. Același articol arată că autorul nu cunoaște absolut deloc poziția Bisericii lui Hristos și, prin extindere, nici pe cea a Sfântului Sinod, care ca o Maică, prin circulara sa, a făcut apel și printre altele a explicat fiecăruia că: “Astfel, cu durere observăm că progresul civilizației în domeniul aplicațiilor electronice s-a legat așa cum nu trebuia de numărul 666, care se folosește ca număr principal de cod în respectiva tehnologie. Se spune în mod limpede în Sfânta Carte a Apocalipsei că numărul acesta este numărul Antihristului... Și, prin urmare, nu e cu puțință ca un creștin să fie indiferent atunci când constată introducerea voită și sistematică a acestui număr în viața sa; și în viața națiunii elene, care este aproape în întregime ea creștină și ortodoxă” (fragment din circulara nr. 2626/7 aprilie 1997 a Sfântului Sinod). La sfârșit, ne întrebăm: redactorul articolului în cauză și revista care l-a republicat (ca pe un răspuns!), ei înșiși “*au fost străini în Ierusalim și nu cunoșteau cele din cetate*” (Luca 24, 18), sau au proclamat vreo biserică a lor, spunând numai ceea ce în mod arbitrar judecă ei singuri a fi corect? Altfel, nu se explică atitudinea lor.

Sfânta Comunitate de la Sfântul Munte Athos, prin circulara nr. 5 din 18 martie 1993 mărturisește foarte clar că: “*Fără nici o îndoială, se pregătește terenul pentru pecetea nesuferită, urâtă și antihristică a lui 666*”. Așadar, autorul articolului și redactorul revistei, dacă sunt conștienți de ceea ce fac, numai atât se cuvine să facă: reconsiderându-și părerile, să le ceară iertare cititorilor și să se adune în jurul pozițiilor ortodoxe ale Bisericii noastre, smerindu-și gândirea, care e mai degrabă trufașă, și să cumpănească și să socotească bine cele spuse de fericitul Părinte Paisie, cel care a spus și a scris: “*Mă uimesc ! Nu-i pun pe gânduri toate aceste fapte și întâmplări ? De ce nu pun fie un semn măcar de întrebare la interpretările creierului lor ? Dacă ajutor Antihristului pentru pecete, cum oare nu vor târî și alte suflete spre pierzanie ? Asta se înțelege de la sine, pentru că este scris: “(...) ca să ducă în rătăcire, dacă se poate, și pe cei aleși” (Marcu 13, 22). Vor fi duși în rătăcire cei ce vor interpreta aceste lucruri numai cu mintea lor*”.

DESPRE ÎNMULȚIREA FĂRĂDELEGIILOR

Sfântul Nil Athonitul⁴⁵

Când se va înmulți fărădelegea o să se adune toate prihănimile și necurățiile lumii, și o să se învisterească necurata fiică a curviei care să fie lăcaș al preacurviei. Că precum Doamna noastră de Dumnezeu Născătoare a fost Preacurata mai înainte de Naștere și în Naștere și după Naștere, Preasfântă Fecioară, și a Născut pe Iisus care nu a știut păcat; așa din contră, necurata aceea fiică, muma fărădelegilor, va fi și mai înainte de naștere și în naștere și după nașterea spurcatului antihrist, o să fie curva necurată și preacurvă în toată viața ei. La această necurată o să se adune toate fărădelegile și o să nască pe fiul pierzării. **Și din pricina lipirii Darului Sfântului Duh la oameni, pentru păcatele și fărădelegile lor, o să se adune și o să învie toate fărădelegile oamenilor în pântecele ei. Și după nașterea fiului păcatului, o să vină toata lipsa la oameni. Întâi o să se lipsească de dragoste, de unire, de curățenie. Al doilea tot locul și orașul de păstori temători de Dumnezeu și**

⁴⁵ Extras din *Minunile, vedeniile și cuvintele Prea Cuviosului Părintelui nostru Nil Izvoritoriul de Mir*, mss. Schit Colciu, Chilia Sfântul Gheorghe, Athos, 1916.

proistoși credincioși. Al treilea Bisericile lui Dumnezeu de arhieriei și de duhovnici și preoți evlavioși, precum de acum au început a se lipsi.

După aceea o să se arate și acest necurat după creșterea vârstei lui și o să se umple de sataniceasca putere ca să facă semne și minuni înaintea ochilor oamenilor pătimiși, precum a făcut Chinops mincinoasa înviere, fiindcă la sfinți nu are lucrare în slăbiciune ci numai la cei întunecați de patimi. Precum marele Macarie vedea pe muiere în firea ei, pe care o vedeau oamenii ca pe o iapă. *Și o să se fățărnicească cu blândețea, pentru ca să plece pe noroade la înșelăciunea lui, ca să se facă monarh.* Asemenea se va arata pașnic și smerit, ca să i se închine toți. **Fiindcă hrana lui o să fie tulburarea oamenilor, când se vor tulbura oamenii se va bucura.** Aceasta este uitarea credinței și a fricii lui Dumnezeu, preacurvia, curvia, sodomia, iubirea de avuții, iubirea de argint, pomenirea de rău, zavistia, osândirea, minciuna, clevetirea și celelalte răutăți.

Cu acestea o să se hrănească și o să stăpânească toate cetățile. Fiindcă nu o să se găsească alt om vrednic să stăpânească cetățile, pentru aceea toata lumea o va stăpâni și o să-l aibă pe acesta atotstăpânitor. Atunci pe cât vor căpătui, vor socoti că-și lucrează mântuirea. Atunci o să se defaime Sfânta Evanghelie și Biserica lui Dumnezeu și o să fie multă lipsă în lume. Semne și arătări de la Dumnezeu în mijlocul lipsirii. **Foame îndoită, simțită și gândită.** Simțită, că o să se închidă cerul ca în zilele lui Ilie, pentru fărădelegile lor și nu o să dea ploaie și **vor flămânzi oamenii de cuvântul lui Dumnezeu, că nu o să se găsească vreun drept cu fapte bune ca să-i învețe Cuvântul mântuirii.** Și o să se ridice blagoslovenia lui Dumnezeu de la mâncăruri și băuturi. Fiindcă pe cât vor mânca mai mult vor flămânzi.

Atunci cei bogați își vor deschide comorile lor și aurul și argintul vor fi defăimate și o să se calce pe drumuri ca pietrele. Atunci o să se zămislească răutatea luceafărului în inimile oamenilor și atunci o să viețuiască păgânătatea cu pântecelul lui antihrist. Și se va ridica Darul lui Dumnezeu de la oameni, precum zice Scriptura. *Nu va locui Duhul lui Dumnezeu în acești oameni fiindcă sunt trupuri. O să se împuțineze și oamenii și o să moară pe drumuri precum păsările, pecetluiți de*

antihrist, vor mânca cărnuri de oameni morți, neputând suferi foamea și leșinarea, și mâncând trupuri moarte vor muri și ei.

Iar înțelesul pecetii lui antihrist (666) este așa: *“Al meu ești și al tău sunt, de bună voie viu, nu de silă”*. Vai și amar celor pecetluiti! Și o să se facă tulburare mare în lume. Și auzind oamenii în altă parte pace, o să se mute acolo. Și o să găsească mai multă lipsă. Și o să audă de la locuitori: *“O, cum ați venit în acest blestemat loc, unde nu a rămas înțelegere omenească?”* Atunci, văzând Dumnezeu tulburarea oamenilor, o să poruncească mării să-și ia cea dintâi stare și o să se urce focul cel de sub pământ din care se înfierbântau apele calde, și o să fiarbă apa lumii precum fierb apele de la metale și atunci vor înceta oamenii să se mute din loc în loc. Și din fierberea mării o să se desființeze fața pământului și o să se usuce pământul și nu va răsări iarbă și copacii nu vor da lăstare, izvoarele apelor se vor usca, dobitoacele și păsările vor muri de aburii mării și ai pucioasei. Și iată vremea se apropie și voi nu înțelegeți, fiindcă vicleșugurile oamenilor s-au înmulțit și s-au făcut stihii grabnice, pentru a se apropia sfârșitul ce l-a orânduit Dumnezeu în mijlocul mileniului al VIII-lea.

Deci Dumnezeu, purtând grijă de mântuirea oamenilor celor cu bunăvoință, o să trimită pe Enoh, pe Ilie și pe Ioan Bogoslovul (Evanghelistul) să propovăduiască și să întărească mărturisirea pentru acei ce o să se mântuiască și să învețe ca acei care nu se vor pecetlui se vor mântui în Împărăția Cerurilor. Să se însemneze cu semnul Crucii, că însemnarea Sfintei Cruci izbăvește pe om de osânda iadului, iar lui antihrist îi dă osânda iadului. **De flămânziți să răbdați, că Domnul vă va trimite ajutor din înălțime**, iar oamenilor le va zice: *“Iată câți s-au pecetluit, s-au mulțumit”*. Și le va zice: *“Oamenii nu s-au mulțumit la însemnarea pecetei pierzării, ci înșelăciunea i-a făcut nesimțitori și nu cunosc mântuirea lor. Oamenii cei materialnici, s-au făcut draci și nu simt foamea și setea pentru care s-au făcut într-o unire cu dâșii, însă flămânzesc și însetoșează mai mult decât voi, de șapte ori câte șapte. Răbdați puțințel și o să vedeți pe cei pecetluiți murind sufletește și trupește. Iar cei ce vor răbda din voi o să trăiască viața veșnică.”*

Opt milenii, opt mii de ani sunt. Deci venirea Domnului a fost la anul 5508, care fac cinci milenii. Iar în jumătatea mileniului al

VIII-lea adică la 7500 de la facerea lumii și de la Hristos 2000. Deci 500 s-au lăsat și de se vor mai lăsa 50, vine.⁴⁶

Atunci antihrist văzând pe cei trei prooroci propovăduind Adevărul și dovedindu-i înșelăciunea lui, o să se mânie și o să poruncească să i se aducă înaintea lui. Și întâi o să-i momească zicând: *“Pentru ce voi nu vă pecetluiți cu împărăteasca pecete?”* Atunci o să dojenească sfinții pe față înșelăciunea lui, zicându-i: *“O, înșelătorule și amăgitorule antihriste! Nu-ți ajunge că ai pierdut atâtea suflete, ci ne silești și pe noi să te ascultăm? Blestemată este pecetea ta și slava ta și cu pierzarea ta a venit și sfârșitul lumii.”* Iar spurcatul auzind dojana și blestemurile ce i-au făcut sfinții, singur o să ia sabia și o să-i taie, iar după moartea lor o să poruncească la ai săi să facă mai cumplite răutăți. Adică: curvii, preacurvii, sodomii, ucideri, răpiri, minciuni, furțișaguri, tiranii, vânzări de oameni și cumpărări de copii, parte bărbătească și femeiască, și o să curvească în drumuri de față precum căinii. Iar oamenii celui spurcat, având libertate să stingă firea omenească cu

⁴⁶ Am ajuns oare în cele de pe urmă timpuri? Chiar despre noi cei de azi se pomenește-n scripturi? Aflăm răspunsul cercetând vremea **Sfântului Calinic de la Cernica (+1868)** când se făcea mare tulburare despre sfârșitul lumii ce se prevestea la 1848. Rugându-se sfântul pentru lămurire, în răpire dumnezeiască i s-a arătat un pergament pe care era scris **“7500 ani de la Adam”**, iar Sfinții Gheorghe și Nicolae ce-l însoțeau i-au spus: **“Vezi, că nu la 1848 va fi începutul sfârșitului lumii, ci când se vor împlini 7500 ani de la Adam.”**

Tot în vedenie, **Sfântul Nifon al Constantinopolului** află pe Hristos Dumnezeu răsfoind cartea veacurilor omenirii, și ajungând la veacul al șaptelea S-a oprit, Și-a acoperit fața cu mâna și a zis cu mâhnire: **“Acest veac al șaptelea este plin de putoarea păcatelor omenești, de invidie, necurăție, ură și minciună... dar ajunge. Îl voi curma la mijloc ca să-nceteze stăpânirea păcatului!”** Or, mijlocul veacului al șaptelea este anul 7500, din care scăzând anii până la Hristos (5508) dăm tocmai peste anul 1992!

Noi care am trecut de anul 1992 ne întrebăm, oare profetia sfinților nu a fost exactă? Nu, nicidecum. Ea nu fixează data unui cataclism planetar, ci începutul unor evenimente ce prevestesc apropierea sfârșitului lumii. În acel an, Masoneria internațională a lovit țările lumii, în general, și tradițiile ortodoxe în special, prin conceptul ecumenist de *“Reconciliere pentru Lumea nouă”* intrarea în *“Era New Age”*. Acesta a fost suportul desfășurării de mai apoi a tuturor organizațiilor bancare, armate și sociale internaționale, tentacule globalizatoare ale evreilor sioniști ce pregătesc cu înfocare venirea lui Antihrist. (n.n.)

multe chipuri ale răutății, silindu-se simțitor și gânditor cu răutatea lor să prăpădească bunătatea oamenilor și să-și iasă din mințile lor din multa neastâmpărare și o să se facă scurți la trupuri ca dracii. Firea dracilor e scurtă și rotundă, și firea oamenilor o să se unească cu a dracilor și la scurtimea trupului, de vor fi până la cinci palme lungime și o să se facă mai vicleni decât dracii.

[...] Fiindcă mai înainte or să se-ntunece simțurile oamenilor cu nesimțirea întunericului și oamenii or să se-ntunece de patimi precum zice Sfântul Apostol Pavel: *“Precum n-au ținut adevărul Evangheliei, dând cinste și întiiciune patimilor, i-a dat pe dânșii Dumnezeu duhului înșelăciunii, ca să se împlinească întru dânșii fărădelegea...”*

Mântuirea atârnă la cei ce nu se supun lui antihrist, iar lucrarea acestuia este: grija celor deșarte și materia lucrurilor lumii, câștigarea metalelor pământului. Acesta este capul răutăților și propovăduirea pierzării și stricarea mântuirii... Gânditor, antihrist se află în lume și de la început, de când a căzut din starea lui, lucrează. Și a amăgit pe oameni în deșertăciune și i-a făcut nesimțitori: curvesc, preacurvesc, păcatul sodomiei și săvârșesc neșădătorii trupești, mâncând și bând, uitând de Dumnezeu.

Adevărul este întruparea Mântuitorului Hristos și propovăduirea Evangheliei. Iar minciuna este arătarea lui antihrist și împărăția lui, care va aduce lipsa în lume și pierzarea, fiindcă multa grijă îl întunecă pe om și-l face nesimțitor și își face gătire spre pierzare la antihrist.